

ΟΙ ΜΟΤΕΝΕΙΟΙ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡΙΘ 71127

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Η δραματικές περιπέτειες του Ψωριό. Έφυλακίσθηκε πρώτος στη φυλακή που έκτισε για τους άλλους. Πώς τον εκδικήθηκε η φοιτητική νεολαία και ο κλήρος της εποχής του. Δύο πολύπλοκα σατανικά σχέδια. Η αυτοθυσία της άρτιας ερωτευμένης βρασιλεύσας Ραχήλ. Της τύχης τα γυρίσματα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕ'ΙΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι όφελ' έχει άνθρωπος εάν τον κόσμο δλον
κερδίση και ζημιώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...]
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πῆτος ἀγγη-
σε νὰ ξυπνήσῃ... Ὅταν σηκώθη-
κε ἀπ' τὸν καναπέ, ἦταν περὶ με-
σημέρι. Πλῆθος γογγύοντα-
γογγύοντα κατέβηκε κάτω.

Στὴν αὐτὴ τοῦ σπιτιοῦ βοι-
σκόταν ἡ Νάνση, ἡ ὁποία κυττά-
ζοντάς τον περιέργως καὶ βάλλοντάς
τὰ χέρια τῆς στὴ μέση τῆς, τοῖ
φώναξε πονηρὰ καθὼς περνοῦσε:

— Πῶς φαίνεται ἀπὸ τὴν ὥ-
ρα πού ξυπνᾷς ὅτι ἀργήσῃς νὰ
κοιμηθῇς.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε. Τῆς χα-
μογέλασε μόνο καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ
σπίτι τραβώντας κατὰ τὴν προ-
κυμαία.

Ἐφτασε τέλος στὸ μέρος ὅπου
ἦταν ἀραγμένη ἡ φελοῦκα του,
πῆδηξε μέσα καὶ διέταξε ἀμέσως
ν' ἀνοίχουν στὸ πέλαιος γιὰ νὰ
ψαρέψουν ῥέγγες. Τὸ ψάρεμα γι-
νόταν στὴν νοτιοδυτικὴ ἀκρὴ τοῦ
νησιού.

Ὅταν ἡ φελοῦκα, τοῦ
Πήτου ἔφτασε ἐκεῖ, βρήκε ἕνα
ὀλόκληρο πλῆθος ἀπὸ ψαρόβαρ-
κες.

Ἐφίξαν τὰ δίχτυα καὶ ἔπесαν
ὅλοι μετὰ τὸ μούτρα στὴ δουλειά,
ὡς πού βράδυνασε. Τότε δειπνή-
σαν κ' ἀφοῦ ἔμεινε ἕνας ναύτης
γιὰ νὰ φυλάξῃ βάρδια, οἱ ἄλλοι
πῆγαν σὲς κονέτιες τους. Μόλις
ὁ Πῆτος βεβήθηκε μόνος στὴ δική
του κονέτια, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν
κόρφο τὸ φάκελλο μέσα στὸν ὁ-
ποῖο εἶχε κλείσει τὸ γράμμα πού
εἶχε γράψῃ τὴν προηγουμένη
νύχτα. Διάβασε καὶ ξαναδιάβασε
τὴν ἐπιγραφὴν του, τὴν ὁποία
εἶχε συντάξῃ ἔτσι:

«Καπετὰν Πέτρον Κίλλιαμ, εἰς
Ράμψιν, νῆσον τοῦ Μάν».
Κύτταξε τὸ φάκελλο μετὰ στορ-
γῇ, μετὰ φόβου, μετὰ συμπάθειας,
μὰ καὶ μετὰ φόβου καὶ ἐκλείπει μέσα
κανένα θησαυρὸ καὶ φοβότανε
μήπως τοῦ τὸν κλέψουν.

Ἐταί πέρασε σχεδὸν ὅλη τὴ
νύχτα του.

Δύο ὥρες πρὶν νὰ ξημερώσῃ,
οἱ ναῦτες τὸν ξύπνησαν καὶ
τράβηξαν τὰ δίχτυα ἀπὸ τὴ
θάλασσα. Εἶ-
χαν κάνει πρῶτης τά-
ξεως ψάρεμα. Ἀφοῦ
ἀπλώσαν ὅλα τὰ ψά-
ρια πού εἶχαν πιάσει

ἀπάνω στὸ κατάστρωμα—δουλειά
πού βάστηξε δύομιση ὥρες—ὁ
Πῆτος τοὺς εἶπε:

— Τώρα ἂς κολλατσίσουμε,
παιδιά!

Ἀμέσως ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν
παιονιέρη, κατέβηκαν κάτω στὸ
ἀμπάρι. Εἶχαν βράσει προχθὲρα
μιά τηγανὰ ἀπὸ λαχταριστὲς
ῥέγγες. Ἐφαγαν ὅλοι μετὰ ὀρεξή.

Ἀξαφνα, καθὼς ἔτρωγαν, ὁ Πῆ-
τος τοὺς εἶπε δὲ φωνὴ ἡ ὁποία
ἔτρεμε κάπως ἀπὸ ταραχὴ:

— Θὰ πάμε, παιδιά, σήμερα
γιὰ τὸ Πήλ.

Κοὶ συγχρό-
νως μπου-
κώσῃ ἕνα
κομμάτι ψω-
μί γιὰ νὰ
κρύψῃ τὴν
συγκίνησίν
του.

— Γιὰ τὸ
Πήλ, εἶπε
ὁ ναυκλή-
ρος ἀνοιγόν-
τας τὸ στό-
μα του. Δὲν
ἔχει λιμάνι
κ' ἂν φυ-
σῇ κανέ-
νας μαί-
στρος πού
θαμάσκαν-
τζάρη...

— Θέλω
νὰ πᾶω ἐ-
κεῖ γιατί, ὅπως θὰ ξέρετε, θὰ
κάνουν οἱ ψαροῖδες σήμερα συλ-
λαλητήριο γιὰ τὰ δίκαιά τους,
τοῦ ἀπάντησε ὁ Πῆτος μετρε-
δώντας κάπως τὰ λόγια του.

Σὲ λίγο ἀνοίχθηκαν στὸ πέλαι-
ος. Τοικυμὰ δυνατὴ ἔκανε τὰ
πλοῖα νὰ σκαμπανεβάζουν διαδο-
κῶς. Μετὰ λίγη ὥρα φθάνανε στὸ
λιμάνι τοῦ Πήλ. Ὅλα τὰ πλοῖα
πλευροῦσαν στὴν ἀποβάθρα καὶ
ἀρχίσαν νὰ ξεφορτώνουν. Ἦταν
μὰ σιγὴν ἀπεργιόσαντο θορύ-
βου καὶ συγχύσεως. Φωνές, βλα-

στήμιες καὶ τσακωμοὶ μεταξὺ
τῶν ναυτῶν γέμιζαν τὸν ἀέρα ἀπὸ
μὴ βοή ἀκαθόριστη.

Ὁ Πῆτος μέσα στὴν ὁλοβοή
αὐτὴ βγήκε μετὰ τὴν βάρκα του σὲ
μιά ἀκρὴ τῆς προκυμαίας. Κα-
θὼς πατοῦσε τὸ πόδι του στὴν
ξηρὰ, ὁ ἀρχιφύλακας τοῦ λιμανιοῦ
τοῦ φώναξε:

— Ἐ. καπετὰν Κίλλιαμ, ἂν
ἔχῃς κανένα φίλο νὰ μᾶς βοηθή-
σῃ νὰ τὸν στείλῃς κατὰ τὰς ἐπτά
στὸ συλλαλητήριο.

— Τὸ ἔχω σκοπό, ἀπάντησε ὁ
Πῆτος.

Ἀλλὰ εἶ-
χε κατὰ ἄλ-
λο πρῶτα
νὰ κἀνῃ

Ἦταν ἡ
σπουδαιότε-
ρη δουλειά
γιὰ τὴν ὁ-
ποία εἶχεν
ἐξοδεῖ ῥέ-
πιδες στὸ
Πήλ καὶ
μὰτι ἀν-
θρώπου δὲν
ἐπρεπε νὰ
τὸν δῇ. Ἀρ-
γὰ καὶ μετὰ
μὲ γὰ λες
προοφνὰ λά-
ξεις, σὰν
ἀνθρώπος
πού κάνει
κάτι πολὺ

σπουδαῖο γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πού
δὲν θέλει νὰ φανῇ στὸν κόσμο,
προχώρησε κρυφὰ μὲς ἀπὸ τὴν
πόλιν, ἔφτασε πίσω ἀπὸ τὸ κύριο
τοῦ παλαιοῦ δικαστηρίου καὶ βγή-
κε στὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς. Ἐ-
κεῖ στάθηκε ἔμπροσθι τῆς μεγάλης
νοτιομένης πόρτας ἐνὸς μεγάλου
κυρίου καὶ μετὰ δειλὸ τρόπο, γυρί-
ζοντας πάντα πρὸς τὰ πίσω, κύτ-
ταξε ἐρευνητικὰ στὸ βάθος τοῦ
δρομοῦ. Βρισκότανε μπροστὰ στὸ
ταχυδρομεῖο.

Μὲ τρεμάμενο χέρι, ἔβγαλε ἀπὸ
τὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του τὸ

γράμμα, τὸ ἔσπρωξε μετὰ τὴν ἀκρὴ
τῶν δακτύλων του καὶ τὸ ἔρριξε
μέσα στὸ κουτί. Ὑστερὰ γύρισε
πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔφυγε μετὰ ἀνοι-
χτὸ βῆμα, σὰν ἄνθρωπος πού φο-
βότανε μὴ τυχόν καὶ τὸν κατα-
διώξουν. Ἀπὸ ἕναν ἀνώμαλο δειν-
δροφυτευμένο δρόμο ἔφθασε
στὴν παραλία πάλι. Ἦταν πολὺ
πρῶτὴ ἀκρόν. Τὰ μαγαζιά δὲν
εἶχαν ἀνοίξει. Μόνο τὰ σπῆτα
τῶν ψαράδων εἶχαν ἀνοίχῃ τὰ
παράθυρά τους καὶ οἱ καλοὶ ἀν-
θρώποι μετὰ τὰ δίκτυα στοὺς ὤ-
μους κατηφόριζαν πρὸς τὴ θά-
λασσα.

Ὁ Πῆτος δὲν ἄργησε νὰ φτά-
σῃ στὸ λιμάνι. Ἦταν πρὸ ἡμε-
ρος τώρα. Εἶχε ῥίξει τὸ γράμμα,
θὰ τὸ ἐλάβαινε κ' ὅλας ἀπόψε,
τὸ πρᾶγμα θὰ γίνονταν γνωστὸ
καὶ ἡ Καίτη του θὰ δικαιολογιό-
ταν γιὰ τὴν ἐξαφάνισίν της...

Ἦ Καίτη!...

Τὴν σκέφτονταν καὶ σπάραιε ἡ
καρδιά του. Πού ἦταν; Πού εἶ-
χε πάει; Γιατί νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό;

— Ἀχ! νὰ γύριζε... Ἀς γύρι-
ζε καὶ θὰ τὴν συγχωροῦσε ὅσο
κ' ἂν ἦταν ἐνοχλῇ... Ὅτ' αὐτὴν ἔ-
σφιγγε στὴν ἀγκαλιά του μετὰ λα-
χτάρα!...

Τὴν φανταζόταν δυστυχισμένη
ἐκεῖ πού βρισκόταν. Ἵσως νὰ
πεινοῦσε, νάχε κουρελιαστῇ, νὰ
μὴν εἶχε νὰ φάῃ! Ποιὸς ξέρει!...

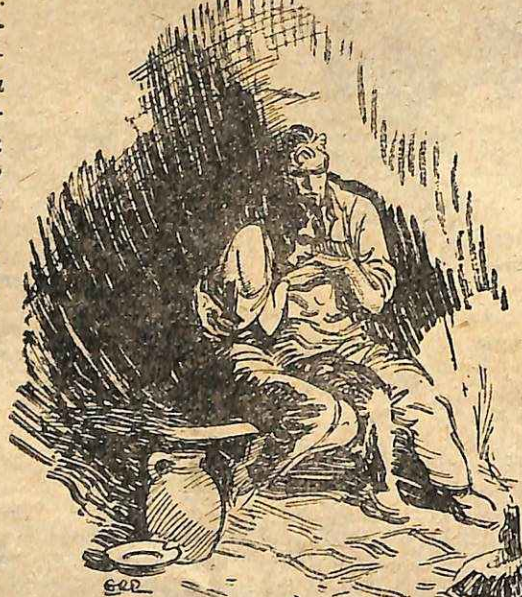
Ἀς γύριζε ὅμως. Καὶ θὰ τὰ ξε-
χνοῦσε ὅλα. Ὅτ' αὐτὴν ἔσφιγγε κον-
τὰ του σὰν μικρὸ παιδί πούφται-
ξε καὶ τὸ συγχωροῦμε, γιατί τὸ
ἀγαπάμε ὑπερβολικά!...

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Πῆτος γύρι-
σε στὸ σπίτι του. Ὅλα γύρω ἦ-
σαν σιωπηλὰ καὶ διεντριμμένα.
Τὰ λουλούδια ἀνθίζαν στοὺς
κήπους, τ' ἀηδόνι κελαδούσε,
μὰ ὁ Πῆτος δὲν εὗρε ἡσυχία.

Τὸ καλοκαίρι ἐρχότανε, ἐρχό-
τανε ὁλόενα. Ἐρχότανε μετὰ τὰ
τραγουδία του, μετὰ τὴν λάμψιν του
καὶ μετὰ τὴ γλῶσσα του. Ἀλλὰ ἐ-
κεῖνὴ δὲν φαινότανε πονοῦσα.

Τὸ ρολοῖ τοῦ σπι-
τιοῦ χτύπησε ἐφτά. Ὁ
Πῆτος μετὰ τὴν πῆλα
στὰ χέρια κατέβηκε
ὡς τὴν πόρτα τῆς αὐ-
λῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Θὰ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του μετὰ
λαχτάρα...

Ὅταν κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασι, ὁ λαὸς μέσα στὸν ἐπαναστατι-
κὸ ἐνθουσιασμό του, ἐγκρέμισε τὴν Βα-
στιλλὰ ὡς σύμβολο τῆς καταδυναστεύ-
σεως του, παρεγνώριζε μὴ οὐσιώδη
ἱστορικὴ ἀλήθεια: Ὅτι ἡ Βασιλλίη
οὐδέποτε ἐχρησίμευσε ὡς μέσον τυραν-
νίας τοῦ λαοῦ ἢ τῶν ἀσπῶν. Ποτὲ κα-
νένας ἀσπὸς ἢ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ
δὲν εἶχε περᾶσῃ τὸ κατώφλι τῆς προ-
κερῆς ἐκείνης φυλακῆς, εἴτε ὡς κατὰ-
δικος, εἴτε ὡς δολοφόνος. Ἡ Βασιλλίη, ἀπὸ
τὴ πρώτη στιγμὴ πού χτίσθηκε, ἐ-
χρησίμευε ὡς φυλακὴ τῶν ἐγγενῶν
καὶ τῶν μεγάλων φεουδαρχῶν, δηλα-
δὴ ἐκείνων ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους ὁ
γαλλικὸς λαὸς στὴν ἐπανάστασι κατε-
δίωξε, καὶ ἔσφαξε καὶ τὸν ὅποιον
κατήγγειλε τὰ πρὸνόμια. Γιὰ τὸν λαὸ
καὶ τοὺς ἀσπῶς χρησίμευαν οἱ ἄλλες
φυλακὲς τοῦ Παρισιῦ καὶ τῶν ἐπαρ-
χιῶν, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐντούτοις καμ-
μιὰ δὲν ἐγκραμίσθηκε κατὰ τὴν Γαλ-
λικὴ Ἐπανάστασι. Γιατὶ τότε; Γιατί
ἀκριβῶς ἡ Βασιλλίη, ὡς φυλακὴ τῶν
εὐπατριδῶν, εἶχε συγκεντρώσει ἐπ' αὐ-
τῆς τὴν προσοχὴ τῆς Αὐτῆς καὶ
τῶν ἐκαστοῦ κυβερνήσεως καὶ γιατί
οἱ μέγροι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συγγρα-
φεῖς, εἶχαν περιγράψει μόνον τῶν φυ-
λακισμένων τῆς Βασιλλῆς τὴ ζωὴ καὶ
τὴν ἔξω τῶν ἄλλων φυλακῶν τοῦ Κρά-
τους. Ἐκεῖ μέσα εἶχε φυλακισθῇ καὶ
ὁ Βολταίρος.

Γι' αὐτὸ οἱ φοιτηταὶ μούσαν θαν-
νάσιμα τὸν Ψωριό καὶ εἶχαν ἐξεγεί-
ρη ἐναντίον του καὶ τοὺς κληρικοὺς.

Οἱ τελευταῖοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ
εἶχαν ἀρπάξει διὰ τῆς βίας τὰ παιδιά
τῶν ἐβραίων—οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο
τότε ὡς παρῖαι—νὰ τὰ κατήγγι-
λουν στὸν χριστιανισμό. Ὁ Ψωριό
ὅμως πού ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος, δὲν
μποροῦσε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἀπάνθρωπὴν
αὐτὴ ἐνέργεια καὶ διέταξε μὴ μέρᾳ
τοὺς στρατιώτες του νὰ πάρουν ἀπὸ
τοὺς κληρικοὺς τὰ παιδιά τῶν ἐβραίων

καὶ νὰ τὰ παρα-
δώσουν στοὺς γο-
ναῖς των. Ἡ πρῶ-
τις του ἐκείνη ἐ-
κίνησε ἐναντίον
τοῦ τοῦ μίσους τῶν
αἰετῶν ὑπερστροφῶν
φανατικῶν κλη-
ρικῶν, οἱ ὁποῖοι
ἀπὸ κοινὸν μετὰ
τοῦ ὁ ὅς φοιτητῆς,
ὠρίσθηκαν νὰ
τὸν ἐξοντώσουν.

Καί, χωρὶς νὰ χά-
σουν καιρὸ, κατέ-
στρεψαν ἕνα πολὺ-
πλοκο σατανικὸ
σχέδιο. Μία ἐπι-
τροπὴ φοιτητῶν
μετὰ ἐπιτεφαλῆς ἔ-
να νεκρὸ γιατρόν,
τὸν δόκτορα Ζαν
ντὲ Ρονσὺ, στὸν
ὁποῖον ἔφυγε ὁ
κλήρος νὰ θυσιά-
σῃ προσωρινῶς χάριν τοῦ σκοποῦ,

παρουσιάσθηκε μὴ μέρᾳ στὸν δόκτο-
ρα Ζαν ντὲ Ρονσὺ, ὁ ὁποῖος
τοῦ εἶπε ἀναθέσει τὴν διεύθυνσιν τῶν
οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους.

Ἀργότερα, στὸ 1367 διορίσθηκε
προϊστάμενος τοῦ ἐμπορίου, πού ἦ-
ταν τότε τὸ μεγαλύτερο ἔξωκα καὶ
συγχρόνως ἀνοικτὴ διοικήσις καὶ
προϋρραχὸς τοῦ Παρισιῦ.

Τὴν 22 Ἀπριλίου 1369, ὁ Ψωριό
ἔδωσε στοὺς ἀρχιτέκτονες τὰ σχέδια
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων χτίσθηκε ἡ
Βασιλλίη. Στὸ μέρος ὅπου χτίσθηκε,
ὑπῆρχαν ἤδη δύο παλαιὸι πυργοί. Ὁ
Ψωριό ἔβαλε καὶ ἔχτισαν ἄλλους
δύο πυργούς ἀκρῇ, τοὺς ὁποίους συνέ-
δεσε μετὰ τοὺς δύο παλαιούς μ' ἕνα ἰ-
σχυρὸ καὶ παχὺ τείχος. Ἀλλὰ ἐκτὸς
ἀπ' τὴν Βασιλλίαν, ὁ δαιμόνιος ἐκείνος
ἄνθρωπος ἔχτισε ἐπίσης καὶ τὸ «Μι-
κρὸ Σατολέν», ἕνα εἶδος μικροῦ πύρ-
ρου στὸ ὁποῖο ἐγκατέστησε καὶ φρού-
ρια γιὰ νὰ καταστῇ τὴν καταστρο-
φικὴν ἐπιδρομὴν τῶν φοιτητῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι ἀποτέλοῦσαν τότε τὴν πῆλ ἀν-
τιπαλῆς: στὴν
Βασιλίσαν καὶ οἱ ὁποῖοι ἀντιπάλους
τοῦ ἀντιβασιλέως ἀνγκυλώθηκε νὰ
ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἀ-
ναγκάσῃ τοὺς
ἐκείνους: στὴν
τάξιν. Τὴν ἐπέμ-
βασι ἀκριβῶς ἐ-
κείνη τὴν ὥρᾳ
ὅτι περιμέναν
οἱ φοιτηταί, οἱ

ὁποῖοι ἐξέπασαν σὲ δαιμόνους καὶ ἀνα-
θέματα ἐναντίον του. Φώναζαν ὅλοι
μαζὺ. Τέλος σὲ μὴ στιγμὴ ἕνας ἀ-
πὸ τοὺς νεαροὺς φοιτητῆς προχώρησε
στὴ μέση, στάθηκε ἐκεῖ μετὰ τὸν ἑ-
σπάρτο, ἐπέβαλε μὴ νὰ χειρονομήσῃ
πῶν στοὺς συναδέλφους του καὶ εἶπε
μετὰ τὸν ἐπίσημο τὸν ἀντιβασιλέα:

— Κατήγορέ, τὸν Ὀδγο Ψωριό,
διοικητὴ τῶν Παρισίων, γιὰ τὴν ἀνέ-
δικη καὶ διεφθαρμένη διαγωγὴν του.

Τὸν κατήγορὸν δὲ, ἔχει γυναῖκα του
μὴ ἐβραία. Τὸν κατήγορὸν ὅτι ἐποδο-
πάτησε τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ζητῶ νὰ οδηγηθῇ
στὸ Ἐπισκοπικὸ Δικαστήριον καὶ νὰ
δικασθῇ γιὰ τὰς πράξεις του αὐτῆς.

Ὁ Ψωριό διαμαρτυρήθηκε, τονί-
ζοντας ὅτι εἶνε ἀθώος καὶ ὅτι μποροῦ-
σε εὐκολώτερα νὰ διαψεύσῃ τὸν κα-
τήγορόν του.

Ἀλλὰ ὁ φοιτητῆς γύρισε πρὸς τὸ
πλῆθος τῶν συναδέλφων του καὶ φώ-
ναξε:

— Ραχήλ! Νὰ
ἡ ὥρα ν' ἀπο-
καλύψῃς τὴν ἀ-
λήθεια.

Τότε μέσα
ἀπὸ τὸ πλῆθος
πρόβαλε μὴ γο-
ναῖκα νῆα καὶ
ὡραία μετὰ ἀστρα-
πῆς στὰ μάτια
τῆς, ἡ ὁποία ἐ-
σχισε τὰ ροῦ-
βρα καὶ προήλ-
θη ὡς τὸ τρα-
πέζι τοῦ ἀντιβα-
σιλέως καὶ ἀρ-
χίσσε νὰ φωνάζῃ
δυνατὰ.

Ναί! Ὁ Ψω-
ριό! ὁ ἀπαρ-
τῶν τοῦ Θεοῦ
σου γιὰ νὰ προσ-
ελκύσῃς τὴν ἀ-
γάπην τοῦ Μαρ-
σὲ μὴ ἐπὶ τὸν
σπῆτα τοῦ Χριστοῦ γιὰτί
πᾶντες τὴν εἰκόνα
ἡσὺν τρελλὸς ἀπὸ
ἔρωτα γιὰ μὲνα
καὶ σενοῦσαν στὰ
πόδια μου ἐκλιπα-
ρῶντες τὸν ἀγάπην
μου. Ἀλλὰ ἐγὼ
δὲν ἀσχεπτόμουν
εἴπως ἄλλο πᾶν
τὴν ἐκδικήσῃ. Γι'
αὐτὸ διέπλ' ἀπὸ
δωμάτιο στὸ ὁποῖο
ἀν παραβιόμουν
στὰ ἐρωτικά παρρη-
φήματά σου εἶχα
τοποθετήσῃ δύο
μέγας πύργους πού
ἐβλεπαν καὶ ἄκου-
γαν ὅλα ὅσα ἔκανες
καὶ ἔλεγε. Γιατί;
Γιατί; Γιατί τὸ
ἔκανα αὐτό;
Γιατί ὁ ἄνθρωπος
πού ἀναποῦσα, τὸ
εἶδωλό τῆς καρδίας
μου, ὁ ἥλιος πού
μὴ ἔκανε τὴ ζωὴ
μυκτικὴ σκοτωθῇ
καὶ ἀπὸ τὰ χέρια
τῶν μπράδων σου
καὶ γιατί εἶχες ὁλο-
κλήρως νὰ τὸν ἔβλε-
πες μετὰ σὲ ἕνα
ἀπὸ τοὺς φαινο-
μένους τῶν ἀντιπα-
λῶν τοῦ ἀντιβασιλέ-
ως Σατολέ σου καὶ
τὸν εἶχες ἀρίστη
ἐκεί νὰ πεθάνῃ. Καί
δὲν θὰ τοιμήσῃς
νὰ μετὰ κατήγορῃς
ἐντὶ τοῦ ἀντιβασιλέ-
ως ἀνγκυλώθηκε νὰ
ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἀ-
ναγκάσῃ τοὺς
ἐκείνους: στὴν
τάξιν. Τὴν ἐπέμ-
βασι ἀκριβῶς ἐ-
κείνη τὴν ὥρᾳ
ὅτι περιμέναν
οἱ φοιτηταί, οἱ

ὁποῖοι ἐξέπασαν σὲ δαιμόνους καὶ ἀνα-
θέματα ἐναντίον του. Φώναζαν ὅλοι
μαζὺ. Τέλος σὲ μὴ στιγμὴ ἕνας ἀ-
πὸ τοὺς νεαροὺς φοιτητῆς προχώρησε
στὴ μέση, στάθηκε ἐκεῖ μετὰ τὸν ἑ-
σπάρτο, ἐπέβαλε μὴ νὰ χειρονομήσῃ
πῶν στοὺς συναδέλφους του καὶ εἶπε
μετὰ τὸν ἐπίσημο τὸν ἀντιβασιλέα:

— Κατήγορέ, τὸν Ὀδγο Ψωριό,
διοικητὴ τῶν Παρισίων, γιὰ τὴν ἀνέ-
δικη καὶ διεφθαρμένη διαγωγὴν του.

Τὸν κατήγορὸν δὲ, ἔχει γυναῖκα του
μὴ ἐβραία. Τὸν κατήγορὸν ὅτι ἐποδο-
πάτησε τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ζητῶ νὰ οδηγηθῇ
στὸ Ἐπισκοπικὸ Δικαστήριον καὶ νὰ
δικασθῇ γιὰ τὰς πράξεις του αὐτῆς.

Ὁ Ψωριό διαμαρτυρήθηκε, τονί-
ζοντας ὅτι εἶνε ἀθώος καὶ ὅτι μποροῦ-
σε εὐκολώτερα νὰ διαψεύσῃ τὸν κα-
τήγορόν του.

Ἀλλὰ ὁ φοιτητῆς γύρισε πρὸς τὸ
πλῆθος τῶν συναδέλφων του καὶ φώ-
ναξε:

— Ραχήλ! Νὰ
ἡ ὥρα ν' ἀπο-
καλύψῃς τὴν ἀ-
λήθεια.

Τότε μέσα
ἀπὸ τὸ πλῆθος
πρόβαλε μὴ γο-
ναῖκα νῆα καὶ
ὡραία μετὰ ἀστρα-
πῆς στὰ μάτια
τῆς, ἡ ὁποία ἐ-
σχισε τὰ ροῦ-
βρα καὶ προήλ-
θη ὡς τὸ τρα-
πέζι τοῦ ἀντιβα-
σιλέως καὶ ἀρ-
χίσσε νὰ φωνάζῃ
δυνατὰ.

Ναί! Ὁ Ψω-
ριό! ὁ ἀπαρ-
τῶν τοῦ Θεοῦ
σου γιὰ νὰ προσ-
ελκύσῃς τὴν ἀ-
γάπην τοῦ Μαρ-
σὲ μὴ ἐπὶ τὸν
σπῆτα τοῦ Χριστοῦ γιὰτί
πᾶντες τὴν εἰκόνα
ἡσὺν τρελλὸς ἀπὸ
ἔρωτα γιὰ μὲνα
καὶ σενοῦσαν στὰ
πόδια μου ἐκλιπα-
ρῶντες τὸν ἀγάπην
μου. Ἀλλὰ ἐγὼ
δὲν ἀσχεπτόμουν
εἴπως ἄλλο πᾶν
τὴν ἐκδικήσῃ. Γι'
αὐτὸ διέπλ' ἀπὸ
δωμάτιο στὸ ὁποῖο
ἀν παραβιόμουν
στὰ ἐρωτικά παρρη-
φήματά σου εἶχα
τοποθετήσῃ δύο

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Η πραγματική ζωή των Τσάρων. Όπου κανείς δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς. Πώς παρ' όλην την πνιγή Νικέλας Β'. Οι αλλοίκοι και ο Αυτοκράτωρ. Πώς πέθανε φθισικός ο Διάδοχος του θρόνου. Ο Μέγας δούξ που δανειζόταν τα μαντήλια του φθισικού θαλαμηπόλου του. Η αφάντοστη ακαθαρσία της κουζίνας των ανακτόρων. Πώς έτοιμαζον τσάι τα φαγητά του Τσάρου. Οι κωμικοί των συνδυαζομένων του Αυτοκράτορος. Πώς δηλητηριάζονταν 9 παιδάκια. Ο «επιθεωρητής» της αυτοκρατορικής τραπεζής που κλέβει κι' αυτός. Τα πολύτιμα αντικείμενα κάνουν φτερά, κλπ.

Συνήθισαμε να φανταζόμαστε τον Τσάρο ως έναν άνθρωπο που ζει σε έναν κόσμο όπου η δύναμη είναι πάντα δική του. Πώς λοιπόν ο Μέγας δούξ Γεώργιος προσεβλήθη από τη φθισή; Απλούστατα: του τη μετέδωσε ο φθισικός αρχιθαλαμηπόλος του. Τα δωμάτια τους βρισκότανον κοντά-κοντά και, πολλές φορές, ο Μέγας δούξ έπερνε τα μαντήλια του αρχιθαλαμηπόλου του... όταν δεν είχε καθαρά δικιά του!... Φαντασθήτε: ο διάδοχος της αχανούς αυτής αυτοκρατορίας να βρίσκεται χωρίς μαντήλι καθαρό!... Ίσως πολλοί από σας να μη το πιστεύουν. Από τη όμως είναι η γυμνή αλήθεια!... Τέτοια αναστάση και ακαταστασία βασίλευσε στην Αυλή της Ρωσίας—ή ίδια αταξία που βασίλευε στους δρόμους—από όλη τη μεγάλη ακολουθία τους δεν φρόντιζε πραγματικά για τη ζωή τους. Απόδειξες αυτού είναι το παρακάτω γεγονός:

Το φθινόπωρο του 1906, ο Τσάρος Νικόλαος Β'—το τραγικό θύμα των Μπολσεβίκων—ταξίδευε με τη θαλαμηγό του «Στάνταρ» στη Βαλτική. Αφάρνα το καράβι του άραξε σ' ένα βράχο, και παρ' όλην να βυθιστή μαζί μ' όλοκληρο το πλήρωμά του, συμπεριλαμβανομένου έννοιεται και του Τσάρου. Το δυστύχημα αυτό, όπως απέδειχθη από τις ανακρίσεις, ώφειλετο στην άμελεια των ανωτέρων αξιωματικών του νηυστάθμου, που είχαν λησμονήσει να σημειώσουν επάνω στο χάρτη της αυτοκρατορικής θαλαμηγού τον επικίνδυνο αυτό βράχο!...

Η αδιαφορία όλων των αλλοίων απέναντι του αυτοκράτορος πασών των Ρωσικών ήταν και απίστευτο και τρομακτικό. Η Τσαρική οικογένεια κινδύνευε όχι μονάχα από τις χειροβουβίδες των αναρχικών, αλλά και από τον μάγειρο, από τον κουρέα, από τον αρχιθαλαμηπόλο, απ' όλα τέλος τα πρόσωπα που την περιεστοίχιζαν. Και το ίδιο, γιατί στη Ρωσία δεν υπήρχε οργανωμένη Αδμή, με σύστημα και τάξη, όπως γίνεται με όλα τα κράτη του κόσμου.

Ο αδελφός του αυτοκράτορος Νικολάου, ο Μέγας δούξ και Διάδοχος Γεώργιος πέθανε από φθισή στον Καύκασο. Κανείς όμως δεν είχε πεθάνει στην αυτοκρα-

τοική οικογένεια από τέτοιο νόσημα. Πώς λοιπόν ο Μέγας δούξ Γεώργιος προσεβλήθη από τη φθισή; Απλούστατα: του τη μετέδωσε ο φθισικός αρχιθαλαμηπόλος του. Τα δωμάτια τους βρισκότανον κοντά-κοντά και, πολλές φορές, ο Μέγας δούξ έπερνε τα μαντήλια του αρχιθαλαμηπόλου του... όταν δεν είχε καθαρά δικιά του!... Φαντασθήτε: ο διάδοχος της αχανούς αυτής αυτοκρατορίας να βρίσκεται χωρίς μαντήλι καθαρό!... Ίσως πολλοί από σας να μη το πιστεύουν. Από τη όμως είναι η γυμνή αλήθεια!... Τέτοια αναστάση και ακαταστασία βασίλευσε στην Αυλή της Ρωσίας—ή ίδια αταξία που βασίλευε στους δρόμους—από όλη τη μεγάλη ακολουθία τους δεν φρόντιζε πραγματικά για τη ζωή τους. Απόδειξες αυτού είναι το παρακάτω γεγονός:

Το φθινόπωρο του 1906, ο Τσάρος Νικόλαος Β'—το τραγικό θύμα των Μπολσεβίκων—ταξίδευε με τη θαλαμηγό του «Στάνταρ» στη Βαλτική. Αφάρνα το καράβι του άραξε σ' ένα βράχο, και παρ' όλην να βυθιστή μαζί μ' όλοκληρο το πλήρωμά του, συμπεριλαμβανομένου έννοιεται και του Τσάρου. Το δυστύχημα αυτό, όπως απέδειχθη από τις ανακρίσεις, ώφειλετο στην άμελεια των ανωτέρων αξιωματικών του νηυστάθμου, που είχαν λησμονήσει να σημειώσουν επάνω στο χάρτη της αυτοκρατορικής θαλαμηγού τον επικίνδυνο αυτό βράχο!...

Η αδιαφορία όλων των αλλοίων απέναντι του αυτοκράτορος πασών των Ρωσικών ήταν και απίστευτο και τρομακτικό. Η Τσαρική οικογένεια κινδύνευε όχι μονάχα από τις χειροβουβίδες των αναρχικών, αλλά και από τον μάγειρο, από τον κουρέα, από τον αρχιθαλαμηπόλο, απ' όλα τέλος τα πρόσωπα που την περιεστοίχιζαν. Και το ίδιο, γιατί στη Ρωσία δεν υπήρχε οργανωμένη Αδμή, με σύστημα και τάξη, όπως γίνεται με όλα τα κράτη του κόσμου.

Ο αδελφός του αυτοκράτορος Νικολάου, ο Μέγας δούξ και Διάδοχος Γεώργιος πέθανε από φθισή στον Καύκασο. Κανείς όμως δεν είχε πεθάνει στην αυτοκρα-

τοική οικογένεια από τέτοιο νόσημα. Πώς λοιπόν ο Μέγας δούξ Γεώργιος προσεβλήθη από τη φθισή; Απλούστατα: του τη μετέδωσε ο φθισικός αρχιθαλαμηπόλος του. Τα δωμάτια τους βρισκότανον κοντά-κοντά και, πολλές φορές, ο Μέγας δούξ έπερνε τα μαντήλια του αρχιθαλαμηπόλου του... όταν δεν είχε καθαρά δικιά του!... Φαντασθήτε: ο διάδοχος της αχανούς αυτής αυτοκρατορίας να βρίσκεται χωρίς μαντήλι καθαρό!... Ίσως πολλοί από σας να μη το πιστεύουν. Από τη όμως είναι η γυμνή αλήθεια!... Τέτοια αναστάση και ακαταστασία βασίλευσε στην Αυλή της Ρωσίας—ή ίδια αταξία που βασίλευε στους δρόμους—από όλη τη μεγάλη ακολουθία τους δεν φρόντιζε πραγματικά για τη ζωή τους. Απόδειξες αυτού είναι το παρακάτω γεγονός:

Το φθινόπωρο του 1906, ο Τσάρος Νικόλαος Β'—το τραγικό θύμα των Μπολσεβίκων—ταξίδευε με τη θαλαμηγό του «Στάνταρ» στη Βαλτική. Αφάρνα το καράβι του άραξε σ' ένα βράχο, και παρ' όλην να βυθιστή μαζί μ' όλοκληρο το πλήρωμά του, συμπεριλαμβανομένου έννοιεται και του Τσάρου. Το δυστύχημα αυτό, όπως απέδειχθη από τις ανακρίσεις, ώφειλετο στην άμελεια των ανωτέρων αξιωματικών του νηυστάθμου, που είχαν λησμονήσει να σημειώσουν επάνω στο χάρτη της αυτοκρατορικής θαλαμηγού τον επικίνδυνο αυτό βράχο!...

Το φθινόπωρο του 1906, ο Τσάρος Νικόλαος Β'—το τραγικό θύμα των Μπολσεβίκων—ταξίδευε με τη θαλαμηγό του «Στάνταρ» στη Βαλτική. Αφάρνα το καράβι του άραξε σ' ένα βράχο, και παρ' όλην να βυθιστή μαζί μ' όλοκληρο το πλήρωμά του, συμπεριλαμβανομένου έννοιεται και του Τσάρου. Το δυστύχημα αυτό, όπως απέδειχθη από τις ανακρίσεις, ώφειλετο στην άμελεια των ανωτέρων αξιωματικών του νηυστάθμου, που είχαν λησμονήσει να σημειώσουν επάνω στο χάρτη της αυτοκρατορικής θαλαμηγού τον επικίνδυνο αυτό βράχο!...

Η αδιαφορία όλων των αλλοίων απέναντι του αυτοκράτορος πασών των Ρωσικών ήταν και απίστευτο και τρομακτικό. Η Τσαρική οικογένεια κινδύνευε όχι μονάχα από τις χειροβουβίδες των αναρχικών, αλλά και από τον μάγειρο, από τον κουρέα, από τον αρχιθαλαμηπόλο, απ' όλα τέλος τα πρόσωπα που την περιεστοίχιζαν. Και το ίδιο, γιατί στη Ρωσία δεν υπήρχε οργανωμένη Αδμή, με σύστημα και τάξη, όπως γίνεται με όλα τα κράτη του κόσμου.

Ο αδελφός του αυτοκράτορος Νικολάου, ο Μέγας δούξ και Διάδοχος Γεώργιος πέθανε από φθισή στον Καύκασο. Κανείς όμως δεν είχε πεθάνει στην αυτοκρα-

τοική οικογένεια από τέτοιο νόσημα. Πώς λοιπόν ο Μέγας δούξ Γεώργιος προσεβλήθη από τη φθισή; Απλούστατα: του τη μετέδωσε ο φθισικός αρχιθαλαμηπόλος του. Τα δωμάτια τους βρισκότανον κοντά-κοντά και, πολλές φορές, ο Μέγας δούξ έπερνε τα μαντήλια του αρχιθαλαμηπόλου του... όταν δεν είχε καθαρά δικιά του!... Φαντασθήτε: ο διάδοχος της αχανούς αυτής αυτοκρατορίας να βρίσκεται χωρίς μαντήλι καθαρό!... Ίσως πολλοί από σας να μη το πιστεύουν. Από τη όμως είναι η γυμνή αλήθεια!... Τέτοια αναστάση και ακαταστασία βασίλευσε στην Αυλή της Ρωσίας—ή ίδια αταξία που βασίλευε στους δρόμους—από όλη τη μεγάλη ακολουθία τους δεν φρόντιζε πραγματικά για τη ζωή τους. Απόδειξες αυτού είναι το παρακάτω γεγονός:

Το φθινόπωρο του 1906, ο Τσάρος Νικόλαος Β'—το τραγικό θύμα των Μπολσεβίκων—ταξίδευε με τη θαλαμηγό του «Στάνταρ» στη Βαλτική. Αφάρνα το καράβι του άραξε σ' ένα βράχο, και παρ' όλην να βυθιστή μαζί μ' όλοκληρο το πλήρωμά του, συμπεριλαμβανομένου έννοιεται και του Τσάρου. Το δυστύχημα αυτό, όπως απέδειχθη από τις ανακρίσεις, ώφειλετο στην άμελεια των ανωτέρων αξιωματικών του νηυστάθμου, που είχαν λησμονήσει να σημειώσουν επάνω στο χάρτη της αυτοκρατορικής θαλαμηγού τον επικίνδυνο αυτό βράχο!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΑΔΗΦΑΓΟ ΨΑΡΙ

Ο «ληστής των θαλασσών». Τι γράφει ένας Γερμανός ερασιτέχνης. Πώς έτρωγε το αγκίστρι και το δόλωμα. Τι βρέθηκε μέσα στην κοιλία ενός λούτσου. Μία περίεργη διαφορά μεταξύ δύο ψαράδων, κλπ.

Το πιο αδηφάγο ψάρι, ένα ψάρι που μπορούσε να φάει οτιδήποτε, «ληστής των θαλασσών», είναι το λεγόμενο λύκος ή λούτσος. Η αδηφάγία του ψαριού αυτού είναι αφάνταστη και αξίζει να παραθέσουμε τα όσα αναφέρει σχετικά ένας Γερμανός ερασιτέχνης ψαράς.

«Πέρου, όταν ήμουν στην εξοχή, ψάρευα επί ώρες, ένα πρωί με το καλάμι, χωρίς να μπορέσω να πιάσω σχεδόν τίποτε. Για να δοκιμάσω τότε την τύχη μου απεφάσισα να βάλω στο αγκίστρι μου μία δόλωμα ένα ζωντανό ψαράκι, πράγμα που μόνο, εν έχαστη ανάγκη το έκανα. Μες στο καλάμι μου όμως δεν βρισκόταν παρά ένα μόνον ψάρι και αυτό μου φαινόταν άκαταλληλο για τον σκοπό που ήθελα, γιατί είχε μήκος σχεδόν δεκαεπτά πόντων. Μ. λαταύτα έπερασα το ψάρι στο αγκίστρι και το έρριξα στο νερό. Σε μισό λεπτό ο φελλός του καλαμιού μου βούλιαξε για μία στιγμή, αλλά άμέσως πάλι ξαναφάνηκε στην επιφάνεια κι' έτσι δεν ανησυχούσα γιατί ενόμιμα ότι θα τον είχε σκουνηήσει κανένα ψάρι. Όταν άναβασα να τραβήξω και να

πάρω τον λούτσο που θα ζύγισε περισσότερο από τρεις φορές το δικό μου, είχα πιάσει το αγκίστρι μου με την κομμένη τριχιά. Ο αδηφάγος λούτσος είχε καταπιεί το δικό μου δόλωμα και άμέσως έπειτα είχε αρπάξει και το δόλωμα του φίλου μου.

Ετοιμογνήθηκε ένα ζήτημα σπουδαίο. Σε ποιόν άνηκε το ψάρι; Εύτυχώς που ο φίλος μου κι' εγώ είχα κανονίσαμε φιλική την διαφορά μας, ειδικά αν ερχόμαστε στα δικαστήρια, οι δικηγόροι θα έκέρδιζαν ένα σωρό πα-

τήν δύναμη ανέβασε επάνω έναν πλώριο λούτσο που θα ζύγισε περισσότερο από τρεις φορές το δικό μου, είχα πιάσει το αγκίστρι μου με την κομμένη τριχιά. Ο αδηφάγος λούτσος είχε καταπιεί το δικό μου δόλωμα και άμέσως έπειτα είχε αρπάξει και το δόλωμα του φίλου μου.

Ετοιμογνήθηκε ένα ζήτημα σπουδαίο. Σε ποιόν άνηκε το ψάρι; Εύτυχώς που ο φίλος μου κι' εγώ είχα κανονίσαμε φιλική την διαφορά μας, ειδικά αν ερχόμαστε στα δικαστήρια, οι δικηγόροι θα έκέρδιζαν ένα σωρό πα-

Ετοιμογνήθηκε ένα ζήτημα σπουδαίο. Σε ποιόν άνηκε το ψάρι; Εύτυχώς που ο φίλος μου κι' εγώ είχα κανονίσαμε φιλική την διαφορά μας, ειδικά αν ερχόμαστε στα δικαστήρια, οι δικηγόροι θα έκέρδιζαν ένα σωρό πα-

Ετοιμογνήθηκε ένα ζήτημα σπουδαίο. Σε ποιόν άνηκε το ψάρι; Εύτυχώς που ο φίλος μου κι' εγώ είχα κανονίσαμε φιλική την διαφορά μας, ειδικά αν ερχόμαστε στα δικαστήρια, οι δικηγόροι θα έκέρδιζαν ένα σωρό πα-

Ετοιμογνήθηκε ένα ζήτημα σπουδαίο. Σε ποιόν άνηκε το ψάρι; Εύτυχώς που ο φίλος μου κι' εγώ είχα κανονίσαμε φιλική την διαφορά μας, ειδικά αν ερχόμαστε στα δικαστήρια, οι δικηγόροι θα έκέρδιζαν ένα σωρό πα-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

ΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Ο Βολταίρος και ο περίφημος κατασκευαστής αυτομάτων Βωκανσόν έτυχε κάποτε να βρισκόνται σ' ένα σαλόνι, όπου παρευρίσκοντο και κάποιοι ξένος πρίγκηψ.

Ο πρίγκηψ, μόλις εγνωρίσε τον Βωκανσόν, τον πήρε κατά μέρος κι' άρχισε να του μιλήσει με μεγάλο ενδιαφέρον, και να του ζητάει διάφορες πληροφορίες σχετικά με τα αυτόματα που κατασκεύαζε με μοναδική πραγματική επιτυχία. Τόν Βολταίρο, ούτε γύρισε καν να τον κυττάξει.

Ο Βωκανσόν ντράπηκε για το φέρεσιμό του πρίγκηπος, και θέλοντας να διορθώσει κάπως την κατάσταση, όταν έφυγε από κοντά του, επλησίασε τον Βολταίρο και του είπε:

—Ο πρίγκηψ μου είπε πως θαυμάζει την μεγαλοσύνη σας.

Ο Βολταίρος όμως δεν πάσθηκε στην παγίδα. Ένόησε ότι ο Βωκανσόν από ευγένεια μόνο του είχε μιλήσει έτσι.

—Κι' εγώ, του απάντησε χαμογελώντας πονηρά, θαυμάζω την δική σας ιδιοφυΐα, έφ' όσον κάμετε να μιλάει όχι μόνον τα αυτόματα αλλά... και οι πρίγκηπες!...

ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 18^{ος}

Ο Λουδοβίκος 18ος ρωτούσε μία μέρα τον περίφημο πολιτικό και πρωθυπουργό του Ταλλεϋράνδο πως τα κατάφερε κι' ανέτρεψε το Διευθυντήριο και κατόπιν το Βοναπάρτη.

Ο πονηρός Ταλλεϋράνδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ εὐνοία τοῦ βασιλέως εἶχε ἀρχίσει νὰ κλονίζεται, τοῦ ἀπάντησε κυττάζοντάς τον κατάματα.

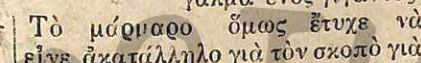
—Μεγαλειότατε, σὰς δοκίμοι στὸ Θεὸ πὸς δὲν ἔκανα τίποτε γὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτό. Ἐγὼ φαίνεται, μέσα μου κάποια μυστηριώδη κι' ανεξήγητη δύναμη, πού προκαλεῖ τὴν δυστυχία τῶν ἀρχόντων οἱ ὁποῖοι φέρονται δυσμενῶς πρὸς ἐμένα!...

αἰσθάνομαι ἀπὸ μᾶς. Γιατὶ, γὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ συνεζήτησα μὲ πολλοὺς νομομαθεῖς καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ καταλήξω σ' ἕνα ὁριστικὸ συμπέρασμα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ ψάρι ἦταν δικό μου, ἐγὼ ἄλλοι εἶπαν ὅτι ἄνηκε σ' ἐκεῖνον πού τὸ εἶχε πιάσει τελευταίος.

θηκε τὸ πρᾶγμα! Τώρα εἶνε
ζωντανὸ καὶ φυσικὸ τὸ ἀγαθά-
σαις!

καλὰ. Ἡ ὕγια ὁμός τοῦ ἀσθενοῦ· ἐξο-
κολοῦντο δὲ τὰ χεῖροσφαστὰ ἀπὸ μέρα
εἰς μέρα, ὅς θουτο προσωσάθῃ ἐν
ἀγαθὸς γ' ὅς ἐπαρχ' ὡς γιαιτρός,
ὅσποῖς ἀνέλαθε τὸν γιαιτρόςθῃ Ἀ-
πολοῦνθαιτὰ μιά διχὴ τοῦ μέθοδο. Ἡ
ἐλθόντος αὐτῇ συνίστατο στὴν ἀπου-
σίαν τοῦ ἀσθεναῦ· μέθοδος τὴν ὁ-
ποῖαν παραθέταται καὶ ἡ σημερινὴ ἐ-
πιστήμη. Ὁ Κάρλος ἔτσι, σιγὰ - σι-
γὰ, συνήλθε ὁ ἐπαρχ' ὡς γιαιτρός
ὑπὲρ στὴν ἐπαρχία του, ὅπου καὶ
ἔστη· ἀπὸ λίγων καὶρό πᾶσαν. Ἀλ-
λοῖονθον ὅμως! Ἡ γιαιτρεία τοῦ Ἀ-
πολῶς δὲν ἦταν ὀριστική. Πανάρχως

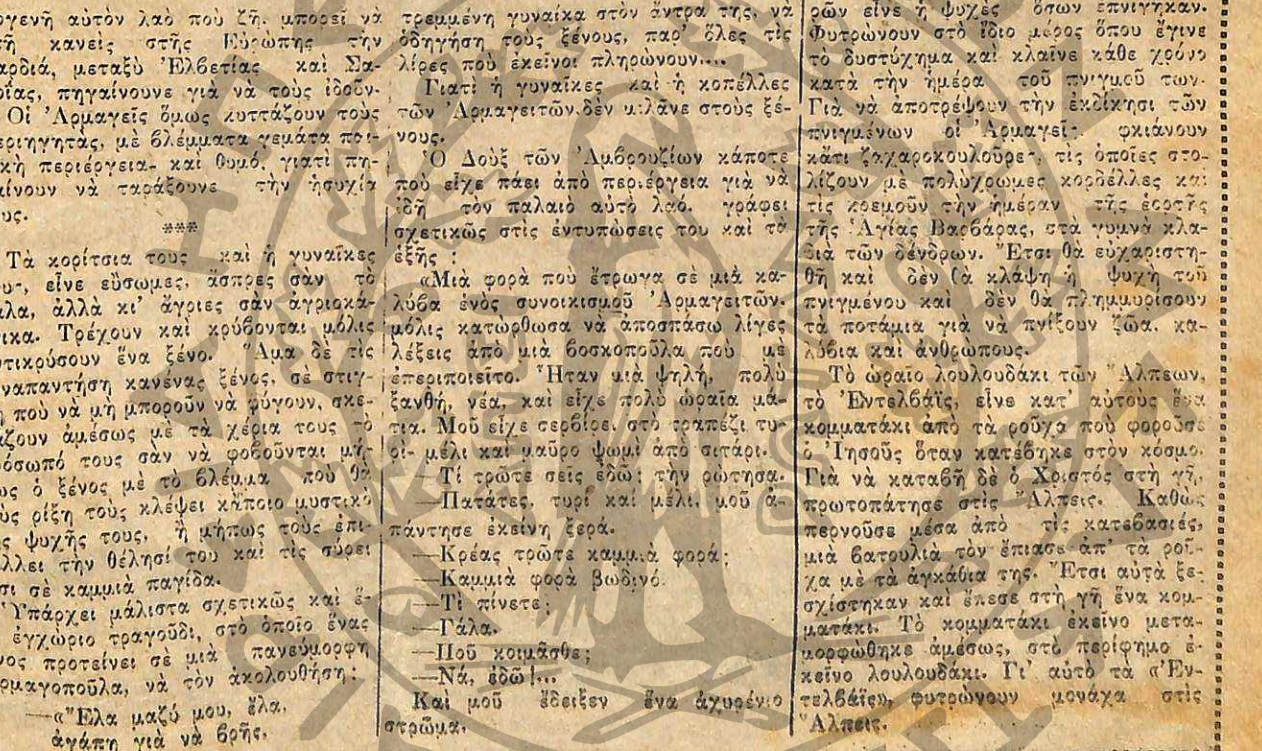
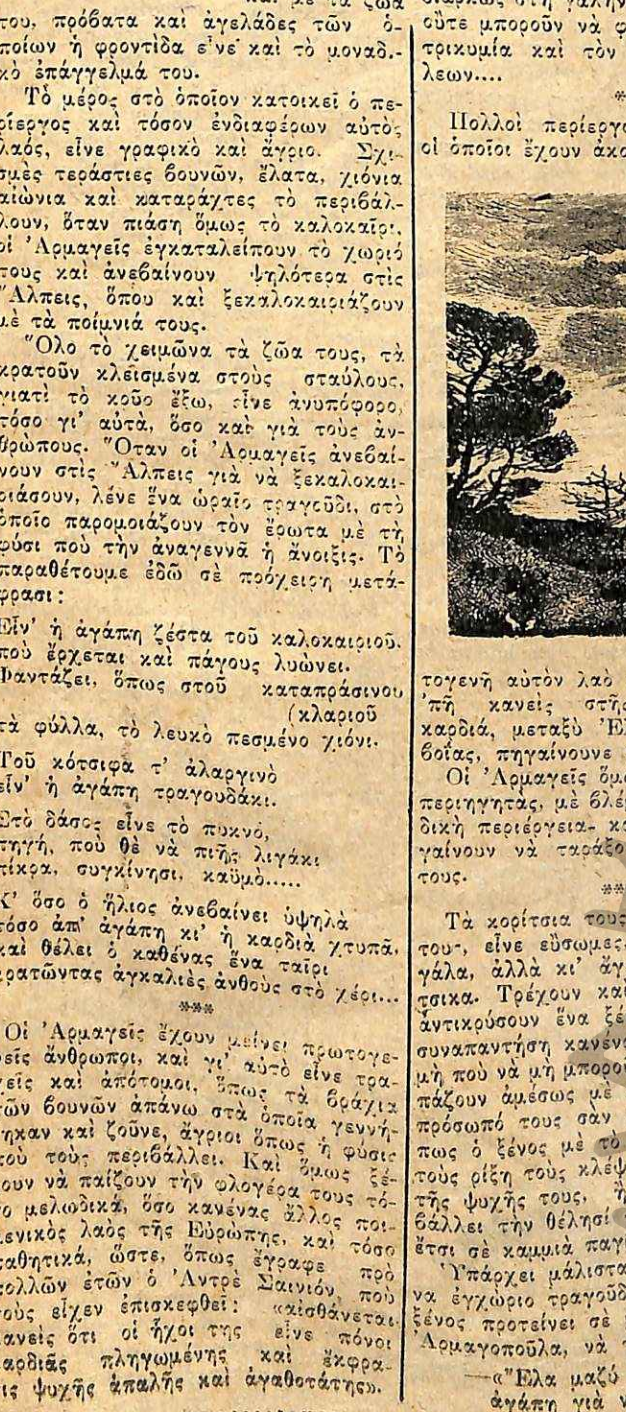
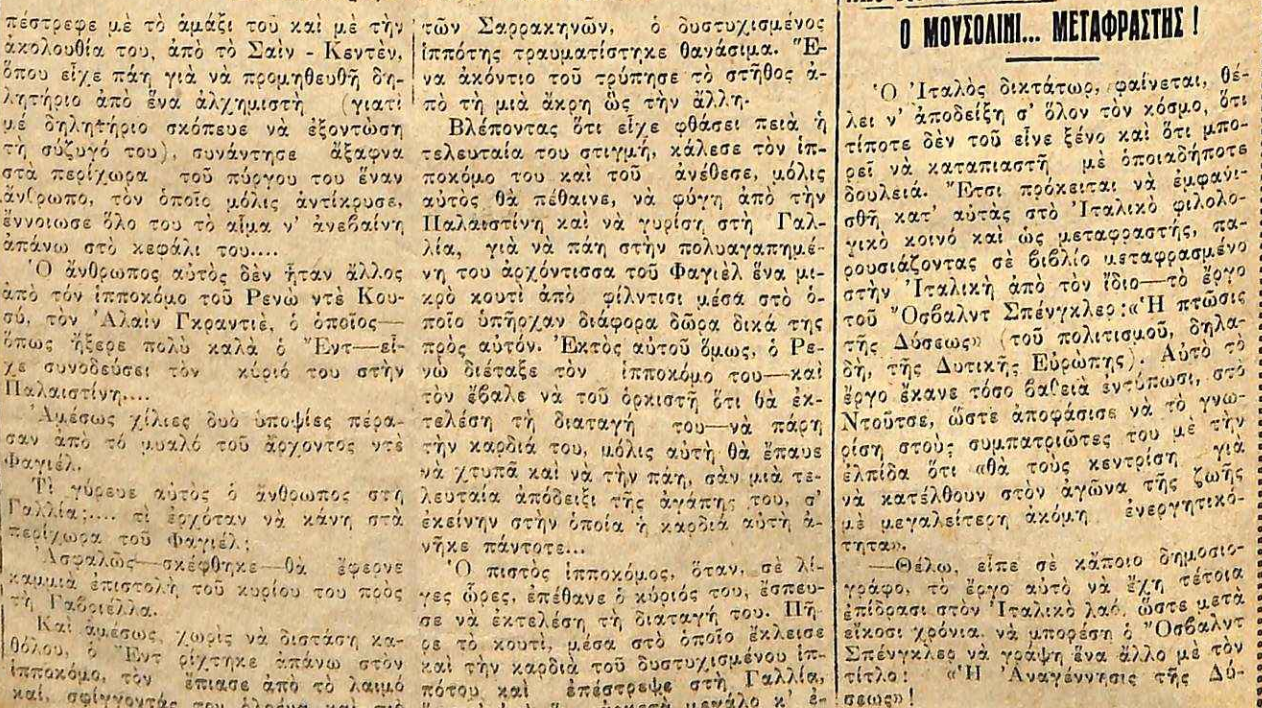

κουνάη τότε-
φάλι του καὶ
εἶπε στὸν καλ-

θηκε τὸ πρᾶγμα! Τώρα εἶνε
ζωντανὸ καὶ φυσικὸ τὸ ἀγαθά-
σαις!

100

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΦΡΙΚΗ, ΑΝΑΤΡΙΧΙΔΑ, ΤΡΟΜΟΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

[Του Δομινικανού μοναχού Μαθία ντε Ζιράντο, Έξορκιστού της Ιερής Έξετάσεως]

Μία αποκαλυπτική επιστολή. Οι γάμοι της κόρης του πυρρολόγου. Η τρομερή νύχτα του ξένου. Ο άνθρωπος που έβρενε τις άλυσίδες. Το άπαιστο όραμα και η τρομερή εξομολόγηση. Ο πατροκτόνος που τιμωρείται από το γυίο του. Το φάντασμα του σκοτωμένου πατέρα. Τα απομεινάρια του αίματος, κλπ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η επιστολή ενός εντιμούτσου α-
στου, ο οποίος εγινε κατά τον 18ον
αίωνα, προς ένα φίλο του και η ο-
ποία περιέχει στα χέρια του συγγρα-
φώς του παρόντος οιοσίου, αποκαλύ-
πτει πράγματα τρομερά και κατα-
πληκτικά, σχετικώς με τους πατρο-
κτόνους.

Επειδή η επιστολή αυτή είναι ε-
ξαιρετικώς ενδιαφέρουσα, την παρα-
νεύουμε εώ ολοκληρώσει:

«Αγαπώμετέ μου φίλε. Ιά σου έμ-
πιστευον ένα φρικτό μυστικό που σε
μπορώ να το χω παρα μόνο σε σενα.
Ο γάμος της ομορφισσής ντε Βι-
λνταχ με το νεαρό κυριο ντε Σοανβίλ
εγινε χθές. Σαν γείτονας, εύωρθεα
καυχον μου να παρευρεθώ κ' εγώ σ'
αυτον. Ινωρίζεις τον κ. ντε Βιλνταχ,
τον πατέρα της; νύχης; γχει μία φυ-
σιογνωμία πολυ θλιωμένη, η οποία παν-
τοτε μ' έκανε να ουσιστώ προς αυ-
τον. Το προσέξα χθές ιδιαίτερος στο
γαμο. Άντι να συμμερίζεται την ευ-
τυχία και τη χαρά της κόρης του
και του γαμπρού, απεναντίας φαίνον-
ταν πως η χαρά των άλλων ήταν έ-
να βάρος γι' αυτον. Οι προσκεκλημέ-
νοι στο γαμο, επροκειτο να κοιμη-
σούν στο σπίτι του. Όταν ηρθε λοιπον
η ώρα του ύπνου με ώθηθησαν σ' ένα
οιωμαριο του ισουαίου, που βρίσκα-
ται κάτω από ένα μεγάλο πυργο. Μά-
λις είχ' αποκοιμηθώ, ρυπνησα από έ-
ναν υποκωρο θόρυβο, ο οποίος ερχό-
ταν απ' το άπαιστο μέρος του δωμα-
τίου. Αμέσως τέντωσα τ' αυτιά μου
και άκουσα κάποιον ι' όποιος κατέβαι-
νε σκάλες, σέρνοντας πίσω του αλυσί-
δες. Συγχρόνως μία πόρτα του δω-
ματίου μου άνοιξε άξαφνα και απότο-
μα και ο θόρυβος των αλυσίδων που
σεργιόντουσαν διπλασιάστηκε. Σε λίγο
έκείνους που έβρενε τις αλυσίδες μπή-
κε μέσα στο οωμαριο μου και πρόχω-
ρησε προς το τραχι. Ήκει, άνασκά-
λεψε μερικά μισοσυνυμνενα ρούα, ενώ
συγχρόνως έλεγε με φωνή που άκου-
γυταν, σα νάβγαινε από ταφο: «ΑΧ!
ποσον καιρο έχω να ζεσταώ!...»

Σου όμολογώ, αγαπητέ μου φίλε,
ότι εκείνη την στιγμή, εννοιωσα το
μεγαλειτερο τρομο. «Αρπαξά άμέσως
το σπαθί μου για να υπορέσω ν' ά-
μυνθώ και μισόνοξα σιγά - σιγά τις
κουρτίνες του κρεβάτι ού μου. Στο μι-
σόφωτο που έβριγγανι μέσ' στο δωμά-
τιο σ' αναμμένα έβλα, είδα τότε
ένα γέρο μισάνομο, τρομου-
λάτη, φαλακρό και με λευκή
γενειάδα, ο οποίος ε'χε ζωώ-
σει τα λεία του προς τη φω-
τιά. Το θέαμά του με συγχίνησε
έξαιρετικά. Γνω έγω πόν
κισσοβόα, τα έβλα άορισαν να
βυθ'ούν σ'όλγες. Τότε έκλεινος
έστρεψε τα μάτια του προς το
μέρος της πόρτας από την ό-
ποία είσε μπή. Κατόπιν
το βλέμμα του κατέβηκε στο πά-
τωμα. ενώ στο πόδιωπό του ζω-
γραφείζαν ό μινυαίεσσας τοό-
μο. Σε μία στιγμή έπειτα, ζ-
μπεσέ κ' έω γονυστέρησε και έβ-
χισε να χτυπάει το πάτωμα με

το μέτωπό του. Τόν άκούγα να λέη,
όλοβύζοντα: «Θεέ μου ω Θεέ μου!»
Εκείνη όμως τη στιγμή οι κουρτί-
νες του κρεβάτιού μου έκαναν ένα
μικρό θόρυβο. Ακούγοντάς τον έκεί-
νος, στράφηκε με τρομο προς το κρε-
βάτι μου και είπε:

—Υπάρχει κανείς, ύπάρχει κα-
νείς μέσα σ' αυτό το κρεβάτι;

—Ναι, του άπάντησα άνοιγοντας
διάπλατα τις κουρτίνες. Μά ποιος εί-
πες σεις;

Τά δακρύά του όμως τόν έμπόδιζαν
να μιλήση. Μού έκανε με το χέρι ένα
σημείο, θέλοντας να μου δείξη ότι η
φωνή του έλειπε. Τέλος, αφού ήσώ-
χασε λίγο, μού είπε:

—Είμαι ο δυστυχέστερος των ά-
νθρώπων. Δεν θά έπρεπε ίσως να σάς
μιλήσω... Μά έχω τόσα χρόνια που
δεν έχω δ' άνθρωπο, όσος
η επιθυμία να μιλήσω σ' ένα
από τους όμοιους μου με πα-
ρασύρει... Μή φοβάστε τίπο-
τα... Έλάτε να καθήσετε δί-
πλα μου, κοντά σ' αυτό το
τραχι, ε'σπλαχνισθήτε μου και
θα μου γλυκάνε-
τε τους πόνους,
ακούγοντάς με...
Ο τρομος μου
πώρα είχε πα-
ραχωρήσει, τή
όρα του σ' ένα
συγκόσμημα συμ-
πνίας. Επήγα
και καθήσα δί-
πλα του. Η έν-
δειξίς αυτή της
εμπιστοσύνης τόν
συνεκίνησε. Επή-
σος του ήσαν πόν-
μιο και πύο σκι-
ρωπό... Ίστερ' από
δέκα πέντε μέ-
ρες, μία νύχτα
κρεβάτι μου, τρεις
προσωποδόφοο
ήρθαν και μ' άρπα-
ξαν, με έδεσαν μ'
ήρθαν και μ' άρπα-
ξαν, με έδεσαν μ'
ήρθαν και μ' άρπα-
ξαν, με έδεσαν μ'

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

—Τότε, παρ' τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

—Τότε, παρ' τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

—Τότε, παρ' τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Ο έφιάλης του πατροκτόνου
(Παλαιά χαλκογραφία)

Μά έχω τάχα το δικαίωμα να παρα-
πνεύω έναντίον του... Έχω τάχα
το δικαίωμα να τόν κατηγορήσω!...
—Πώς! έφώναζε να κατάπληξη, ο
Βιλνταχ εινε γέρος σας; Και είν' αυ-
τός που σά... κρατάει φυλακισμένον έ-
δω μέσα; Αυτό το τέρας σας έχει φο-
τώσει μ' αυτές τις άλυσίδες...
—Ναι, μού άπάντησε, και δλ' αυτό
τά κάνει από το συμφέρον... Η σκλη-
ρή και άγρια καρδιά του δεν έγνωρι-
ζε ποτέ κανένα άλλο αίσθημα... Για
να γίνη κύριος όλης μου της περιου-
σίας; με φόρτωσε μ' αυτές τις άλυσί-
δες... Να πώς συνέβη αυτό το πράγ-
μα: κάποια μέρα ο γυιός μου είσε
πάει στο σπίτι ενός άρχοντος, γείτο-
νός μας, του όποιου ο πατέρας είσε
πεθάνει, τόν θετή-
κ' ε'περιτομή-
μενον από τους
υποταλεις του, οι
όποιοι του πλη-
ρωναν τα χρη-
ματά που είχαν
είσπραξει από
σώρους και συγ-
κομιδές... Αυ-
τό το πράγμα έ-
κανε μία φριχτή
έντύπωσι α τ ο
γυιό μου, τόν ό-
ποιο από καιρό
έπρωγε η δίψα
να γίνη κύριος
της περιουσίας
μου... Πρόσεξα

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Ο έφιάλης του πατροκτόνου
(Παλαιά χαλκογραφία)

Μά έχω τάχα το δικαίωμα να παρα-
πνεύω έναντίον του... Έχω τάχα
το δικαίωμα να τόν κατηγορήσω!...
—Πώς! έφώναζε να κατάπληξη, ο
Βιλνταχ εινε γέρος σας; Και είν' αυ-
τός που σά... κρατάει φυλακισμένον έ-
δω μέσα; Αυτό το τέρας σας έχει φο-
τώσει μ' αυτές τις άλυσίδες...
—Ναι, μού άπάντησε, και δλ' αυτό
τά κάνει από το συμφέρον... Η σκλη-
ρή και άγρια καρδιά του δεν έγνωρι-
ζε ποτέ κανένα άλλο αίσθημα... Για
να γίνη κύριος όλης μου της περιου-
σίας; με φόρτωσε μ' αυτές τις άλυσί-
δες... Να πώς συνέβη αυτό το πράγ-
μα: κάποια μέρα ο γυιός μου είσε
πάει στο σπίτι ενός άρχοντος, γείτο-
νός μας, του όποιου ο πατέρας είσε
πεθάνει, τόν θετή-
κ' ε'περιτομή-
μενον από τους
υποταλεις του, οι
όποιοι του πλη-
ρωναν τα χρη-
ματά που είχαν
είσπραξει από
σώρους και συγ-
κομιδές... Αυ-
τό το πράγμα έ-
κανε μία φριχτή
έντύπωσι α τ ο
γυιό μου, τόν ό-
ποιο από καιρό
έπρωγε η δίψα
να γίνη κύριος
της περιουσίας
μου... Πρόσεξα

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Τότε, παρά τη βελγία σας, οά
κάνω το είξ; οά πάω να βρω
τον Κυβερνήτη της επαρχίας
μας και ια τοσά τα πόδλα... Έ-
τσι θαρθώμε ε'σποιοι να σάς
άποσπάσουμε από την βαρβα-
ρότητα του γυιού σας...
Οχι!... Οχι!... μού φώνα-
ζε. Εισθε πόσον καλός, όσος
φαντάζομαι όπι ποτέ δεν θά
λήσετε να καταχρασθήτε ποτέ
το μυστικό μου... Α'όηστε με
το μυστικό μου... γ'ατί κ' εγώ
να πεθάνω εδω, γ'ατί κ' εγώ
είμ' ένα τέρας; πού δεν ε'μαι
έίος να εω το σός της ήμερας...
Κ' εγώ είμαι έγκλημάτιος...
Δ'επράξα το φριχτό... Σ'εράβητε
έδελυρό έγκλημα... σας και δόσε
τα δόλματά

Το μαρτύριο των πατροκτόνων
στον «Αδη»
(Παλαιά χαλκογραφία)

Ο έφιάλης του πατροκτόνου
(Παλαιά χαλκογραφία)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ...

αυτό το αίμα, το όποιο τ' άγνυ ε-
χουν παραμείνει ακόμα στους τοίχους
και στα πατώματα του δωματίου α-
ντού... Είνε το αίμα του πατέρα μου,
τόν όποιο έγω έδολοφώνησα... Θέλη-
τα, κ' έγω, σάν το γυιό μου να κατα-
χραστώ την περιουσία του... Νά τον!
Νά τον... Τό φάντασμα του! Ηρθε...
Έχεσαι κάθε νύχτα και άπλώνει
πρός έμένα τα χέρια του, από τα ό-
ποια έρέουν τα αίματα των πληγών
του... «Ω, φριχτό όραμα... θέλει να
αε πιάσει... Νά τον, πέστει κάτω!...
Είνε τομερό... τρομερό... Βοηθήστε
με καλέ μου κύριε, να ξεφύγω από τα
χέρια του...»

Και λέγοντας αυτά ο γέρος σωρι-
στηκε καταγής, τραβώντας τα μαλ-
λιά του... Τρομερό σπασμό έκλόνι-
ζαν όλο το κορμί του... Έδελυα πώς
δεν έτολμούσε πειά να στραφή προς
το μέρος μου... Έγω μπρός στο τρο-
μερό αυτό θέαμα, παρμένα άκίνητος...
Ίστερ' από μερικά λεπτά σιωπής,
ένόμια πώς άκουσα θόρυβο. Η μέ-
ρα είσε άρχισε πειά να φέγγη... Τότε
ο γέρος σηκώθηκε.

—Σας έκανα να περάσετε την φρι-
χότερη νύχτα της ζωής σας, μού εί-
πε. Χαίρετε... Φεύγω... Έγω θά έσυν-
νέσω στη φυλακή μου για να μη βγω
ποτέ απ' αυτή...
Και πράγματι έφυγε. Έγω έμεινα
ώρα δόλκιμη, άκίνητος και άφωνος,
σαν απολιθωμένος. «Όλα μού προκα-
λούσαν πειά τη φρίκη μέσα σ' αυτό
το σπίτι... Έργυρα άίματος, χυρί-
ς' άποχρηστέσθω τόν έδελυρό του οί-
κοδοσότη...»

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

—Ω, φίλε μου, πώς είνε δυνατόν να
υπάρχουν τέτοια τέρατα υπό μορφήν
ανθρώπου;...
**ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Βρυκόλα-
κες στην Ουγγαρία, στη Βορμιά,
στη Μοραβία, στην Πολωνία
και στην Ελλάδα. Ο Βρυκόλα-
κας της Μυκόνου. Τι γράφουν
οι έξνοι περιηγηται για τους
βρυκόλακας της Ελλάδος. Πό-
τους εξορκίζουν οι Έλληνες ι-
ερείς. Τρομερά συμβάντα και έ-
πεισόδια κλπ.**

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ...

Τά είνεπνευματώδη ποτά και τ' άγνυμ της Έλευθερίας. Η πρω-
ταγωνίστρια που φεβάζει το λιονταρι... Τ' αεροπλανά και η κα-
τατροφή του κόμμου. Τα εκατομμύρια και το πολύ άλάτι, κλπ.

Κάποιος Αμερικανός παρεπονεί-
το σ' ένα φίλο του Ευρωπαίο για
την άπαύρευση των οικονομια-
τωδών ποτων στην Αμερική.

—Ας εινε, του έλεγε. Στην Αμε-
ρική, η έλευθερία έχει καταργηθί!
—Κι' όμως της έχετε στήσει
ένα ύπεροχο άγαλμα στο λιμάνι
της Νέας Υόρκης!

—Πράγματι... Άν πρόσεχε
όμως καλύτερα θά έδλεπες ότι και
η «Έλευθερία» αυτή έχει στραμ-
μένες τις πλάτες της στην Αμε-
ρική!..

Σε κάποιο κινηματογραφικό
«στούντιο» του Χόλλυγουντ, ο ρε-
ζισέρ καλεί την νεαρά πρωταγω-
νίστρια ενός φιμ του όποιου προ-
κειται ν' άρχισή σε λίγο το γυρί-
σμα, και της λέει:

—Γιά να δώσουμε περισσότερη
φουσιότητα σε μία δραματική
σκηνη του έργου, δανει-
σθήκαμε, ένα λιοντάρι
έκ'όποιο ίπποδρόμιο,
και θά το δάλουμε να
σας κυνηγήση λίγο..

—Πώς! φώναζε τρο-
μαγμένη η ηθοποιός.
—Μή φοβάστε... θά
σας κυνηγήση καμιά έ-
κατοστή μέτρα μόνο.
—Οχι περισσότερα! Κα-
τάβατε!

—Έγω εκατάλαβα,
άπληττης η καλλιτέχνης
κουνώντας το ξανθό της
κεφαλάκι, θά καταλάβη
όμως και το λιοντάρι..

Σε κάποιο σχολείο
μιάς μικρής πόλεως των
Ήνωμένων Πολιτειών,
ο δασκάλος διδάσκει
στούς μαθητάς του την
ιστορία της αεροπορίας.

—Μου επιτρέπετε να σας ρω-
τήσω κάτι; τόν διακόπηξε ξαφνί-
κα ένας μικρός μαθητής.
—Λέγε, παιδί μου.

—Η γή, θά καταστραφή ύστερ'
από χρόνια, σάν τούς άλλους πλαν-
ήτες;
—Μά...Βεβαίωτατα...
—Πέστε μου τότε τι θά γίνον-
ται σ' αυτή την περίπτωση, θά βρίσκον-
ται σ'τόν άέρα με αεροπλάνα...
Πού...θα προσγειωθούν;

Ο φημισμένος για τα κηρύγμα-

ΤΟΥ Γ. ΜΠΟΥΤΤΥ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ...

Κατά την εποχή του Λουδοβίκου Ιδού ζούσε στον πύργο του σε μια επαρχία της Γαλλίας, ο ηλικιωμένος, δούξ Τροαντίκ. Σε λίγη απόσταση από τον πύργο του δούκως ήταν κι ο πύργος της ευγενούς και γραιβά, μαρκησίας της Σουαβίας. Οι δυο αυτοί γείτονες έφτα χρόνια τώρα μαλώναν με πάροια για την κατοχή ενός μικρού κήπου. Ποιος από τους δυο είχε το δικό με το μέρος του, κανένας δεν το ήξερε. Η υπόθεση αυτή είχε παραπεμφθεί στα δικαστήρια και επρόκειτο αυτές τις ημέρες να εκδοθεί η απόφαση. Την οποία τόσο ο δούξ όσο και η μαρκησία περιμένα με αγωνία και με φόβο. Δεν φοβόντουσαν δέκα για την υλική ζημία που α' είχε ο ένας ή ο άλλος, χάνοντας το μικρό εκείνο κήπο. Αυτό δεν τους ενδιέφερε καθόλου, γιατί ήταν και οι δυο πλούσιοι. Έκείνο που φοβόντουσαν ήταν, όπως γίνονταν τη δική, προσβολή στην αξιοπρέπεια τους. Γι' αυτό, για να αποφύγουν τη δική, αποφασίζουν να καταφύγουν στη μεγάλη μέρα.

Έτσι, ένα καλό πρωί ο δούξ του Τροαντίκ, με το ποδήγατο και την ποδιά από καλοσύνη, χέστηκε σε γύρο την μαρκησία, η οποία, για να συμβιβάσει, δόθηκε να πωρήσει, δέχθηκε την πρότασή του. Με τον τρόπο αυτό η πρόταση συμβιβάστηκε και η δική μεταβλήθηκε.

Οι τόσο αποδοκμήτοι αυτοί αδελφόνες προκάλεσαν τα σφάλματα της γαλλικής αριστοκρατίας. Άλλοι τους κακολογούσαν και άλλοι τους έκριναν ευνοϊκά.

Η αλήθεια είναι πως τόσο ο δούξ, όσο και η μαρκησία δεν ήταν και πολύ ευγνώμονες απ' την μηρσία τους. Και μια μέρα ο δούξ παρακαλέθηκε πως έλεγε, κάποια επείγουσα εργασία στο Παρίσι, άφησε την μηρσία του να έλθει. Η μαρκησία δεν πολυδυσκολεύθηκε για την αναχώρησή του. Τού έφησε μόνον να της γράψει τακτικά...

Έτσι ξαναβοσκόνουν τον δούκα λίγες μέρες μετά τους άραδωνες του στο μεγάλο του στο Παρίσι. Επαλθόντα του, εξαίρετικά επιδημικός με γράμμα, σίγνει ένα βλέμμα κι αναγνωρίζοντας τον γραιβό της μηρσίας, που του δόσεκατα στον πύργο Ρενέ. Θέλει να της πει κάτι και την απαντάει αυτή ού:

«Ο Ρενέ στεκόταν όρθιος μπρος στο είκοσι του γύρου, τα γαλανά του μαλλιά και τα πλούσια ντυμένα του, γα του, έδιναν ένα γραιβό, πόνε στην παλκή εκείνη αίσθηση.

«Τι έλεγε ή σέβαστή μου φίλη αν ήξερε τι κάνω τα γραιβό της, προσέθεσε σε λίγο ο δούξ.

Κι ενώ έκλεινε νυσταγμένος τα

μάτια του, ο Ρενέ πήρε το γράμμα της μαρκησίας για να το διαβάσει μόνος του. Ήταν μια χαριτωμένη επιστολή, γεμάτη ευχάριστη φλυαρία που άφινε να φαίνεται, ότι η μαρκησία της Σουαβίας είχε μείνει διανοητικώς νέα, παρά τις ρυτίδες της.

Εγγραψε σ' αυτή ένα σωρό νόστιμα πράγματα, σοδαρά μα και άσπεια.

Στ' αλήθεια, αυτό το γραιβό ήταν πολύ χαριτωμένο!

«Ο Ρενέ το διάβασε μ' ένθουσιασμό, ενώ συγχρόνως μύριζε το λεπτό άρωμα του ροζ χαρτιού.

«Αν δεν ήξερε τόσο καλά πως η μαρκησία είχε στη ράχη της πάνω από ετήνια χρόνια, σίγουρα ο νέος ευγενής θα την έρωτευόταν. Κάνοντας τη σκέψη αυτή, ο Ρενέ γέλασε μόνος του.

«Αυτό μου έλειπε, είπε, να έρωτευθώ μια γραιβά.

«Αί! ανεψιέ μου, φώναζε ο δούξ που είχε εν τω μεταξύ ξυπνήσει, τι χαλαριές μου γράφεις η μαρκησία! Δεν μπορείς να φαντασθής τι εκδοθείς μου έκανες που ανέλαβες να απαντάς σ' αυτά τα γραιβό. Αχ!

«Αν μπορούσες να με αναπληρώσεις έτσι πάντοτε!...»

Στον πύργο της Σουαβίας η μαρκησία καθισμένη σε μια βαθιά πολυθρόνα, διάβαζε κάποιο μυθιστόρημα ενώ κάθε τόσο έπερνε μια πράξη ταμπάκου από την άσημενη ταμπάκα της.

«Αν πού περά ένα νέο και όμοιο κορίτσι σ' έγραφε μπρος σ' ένα φυσικό μικρό γραιβό. Έγγραφε βιολιστικά, κουνώντας συγχρόνως το χαριτωμένο κεφαλάκι της.

Θα ήταν υλίες δεκαέξη χρόνων. Η κομψή της σιλουέτα, ξεχώριζε λεπτή μ' από το κρινολίν της. Η μικρή έλξη του πηγουνιού της έδινε ένα νόστιμο τόνο στο γαλακτώδες της δέρμα.

Γι' αυτό Θεό, ανεψιέ μου, Ντορίς, πως μπορείς και γράφεις τόσα πολλά γραιβό στον δούκα; τη ρώτησε έξαφνα με νοχέλια η γραιβά μαρκησία.

«Αί, θεία μου, το γράφο πάντα λιγώτερα απ' όσα εκείνος σ' έγραφε. Προσέει ο δούξ να είναι προμετά ερωτευμένος μαζί σου, για να σ' στείλη τόσο νόστιμα γραιβότακια και νομίζω... ναι, είναι βέβαια, ότι θα είσαστε ερωτευμένοι μαζί του. Φαίνεται πως έχει χαριτωμένο πνεύμα και τρυφερό καρδιά!

«Έχει καρδιά τοκογλόφου και πνεύμα άμαξ, ωμορροβία μου, της ανήκουν παρά σε κορίτσι, μόλις δε

απάντησε η θεία της.

Χαμογελώντας πάντα, η μικρούλα Ντορίς, έκλεισε το γράμμα και κάλεσε κοντά στο παράθυρο όνειροπολόντας. «Όνειροπόλόντας ότι κι αυτή λάβαινε σαν την θεία της τόσο γλυκά γραιβότακια... κι ότι ο δούξ ήταν κατά σφάνατα έφη νεώτερος.

«Εντωμεταξύ η ημέρα που η ευλογημένη έκλεισε, θά ένοιωτε τον δούκα και τη μαρκησία πλησίαζε. Ένα πρωί ο δούξ έφθασε στον πύργο των πατέρων του και είδοποίησε σοδαρότατα την μαρκησία ότι την έπεριμενε καθώ στον κήπο. Έκεί ήθελε να προσφέρει τα σεβάσματα του στην ευγενή του μηρσία. Εκείνη απήντησε ότι δεχότανε. Μα δισταγώς την ωριμένη στιγμή, φοβεροί πόνοι πιάσανε τον δούκα. Μια παλκή πληγή του είχε έρεθιστεί. Αιχλώς φώναζε τον ανεψιό του.

«Αγαπητέ μου ανεψιέ, του είπε, θά με υποχρεώσης αν μου κάνης μια χάρη. Πήγαινε κάτω στο περιβόλι και δικαιολογήσε με στη μαρκησία, η οποία με περιμένει!...

«Ο νέος έφυγε άμέσως. Μα παρ' όλο που ο δούξ του γραιβότατα, με την ιδέα ότι θά γνώριζε σε λίγο εκείνη την οποία συλλογίζτανε τόσο πολύ.

«Αί! τέλος πάντων, έλεγε μέσα του, καίριος πεί να τελειώνη αυτή η ιστορία. Μόλις δώ την μαρκησία, θά διγαλυθού τα δυο κήποι μου. Είναι βέβαια, ότι έχει άσπρα μαλλιά, ότι είναι χαμπόρα και είναι ίσως να κουτσάινει!...

Μόλις ο Ρενέ έφθασε στο περιβόλι, φάνηκε από μακριά στην δένδροστοιχία μια σιλουέτα με φόρεμα πολύ σκορό σφεδρό γυναικείο.

«Ορίστε! ψιθύρισε. Η απογοήτευσίς άρχισε.

«Η αδύνατη όμως σιλουέτα που ξεχώριζε κάτω από το φόρεμα δεν γυναικεία σκυφή ή χαμπόρα. Και η σιλουέτα πλησίαζε, πλησίαζε... Τά γαιλινέτα της δεν φαινότουσαν ελκυστικά της δεν σκυμμένο το κεφάλου, γιατί είχε σκυμμένο το κεφάλου. Μόνο τα λευκά μαλλιά της έβλεπε ο Ρενέ, κάτω από το σκορφακι. Και περίμενε να δει και τις ρυτίδες στα μάγουλα, στο μέτωπο, στον λαιμό. Μα καθώς την κύτταζε, η σιλουέτα σήκωσε το κεφάλι της... και τότε ο Ρενέ είδε ότι τα μάτια της ήταν υγρά, ότι το δέρμα της ήταν λευκό και ότι τα χείλη δέ μπερδύσαν.

«Ενα αυτόγραφο πάλι, της συγχρόνου του Γκαίτε, ποιητήρας Καρλίννας Ουέλιν στο περιβόλι του οποίου βρίσκεται μια παρατήρησι, γραιβήνη από 2000 χρυσών μάρκων (36.000 δραχμ.)

«Επί πλέον, οι 6 τόμοι των έργων του Γκαίτε, εκδόσεως Γκαίτχεν 1790 έφτασαν στην τιμή των 2400 χρυσών μάρκων (42.000 δραχμ.)

«Οποιος έχει ένα αυτόγραφο, έστω και από λίγες λέξεις, του Γκαίτε, έκανε τη τύχη του!

Τελευταία, σε μια δημοσία αγορά που έγινε στο Βερολίνο, τα αυτόγραφα του ποιητού του «Φάουστ» έφθασαν σε ύψη δυσθεώρητα. Μεταξύ των άλλων, ένας συλλέκτης αγόρασε εκεί, έναν μόνο αυτόγραφο στίχο του, από έννεα λέξεις, αντί 18.000 φράγκων (54.000 ελληνικών δραχμών!). Πρέπει όμως να προστεθ ότι ο στίχος αυτός του Γκαίτε ήταν άγνωστος ως σήμερα.

«Ενα αυτόγραφο πάλι, της συγχρόνου του Γκαίτε, ποιητήρας Καρλίννας Ουέλιν στο περιβόλι του οποίου βρίσκεται μια παρατήρησι, γραιβήνη από 2000 χρυσών μάρκων (36.000 δραχμ.)

«Επί πλέον, οι 6 τόμοι των έργων του Γκαίτε, εκδόσεως Γκαίτχεν 1790 έφτασαν στην τιμή των 2400 χρυσών μάρκων (42.000 δραχμ.)

«Οποιος έχει ένα αυτόγραφο, έστω και από λίγες λέξεις, του Γκαίτε, έκανε τη τύχη του!

Τελευταία, σε μια δημοσία αγορά που έγινε στο Βερολίνο, τα αυτόγραφα του ποιητού του «Φάουστ» έφθασαν σε ύψη δυσθεώρητα. Μεταξύ των άλλων, ένας συλλέκτης αγόρασε εκεί, έναν μόνο αυτόγραφο στίχο του, από έννεα λέξεις, αντί 18.000 φράγκων (54.000 ελληνικών δραχμών!). Πρέπει όμως να προστεθ ότι ο στίχος αυτός του Γκαίτε ήταν άγνωστος ως σήμερα.

«Ενα αυτόγραφο πάλι, της συγχρόνου του Γκαίτε, ποιητήρας Καρλίννας Ουέλιν στο περιβόλι του οποίου βρίσκεται μια παρατήρησι, γραιβήνη από 2000 χρυσών μάρκων (36.000 δραχμ.)

«Επί πλέον, οι 6 τόμοι των έργων του Γκαίτε, εκδόσεως Γκαίτχεν 1790 έφτασαν στην τιμή των 2400 χρυσών μάρκων (42.000 δραχμ.)

ΔΡΑΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

Ε ένα σωρό στυλ, δια, άστραφτοντας, όλη σαν ένα χρυσάφιο κι άδαμαντοκολλημένο κόσμημα, σκυρπίζοντας γύρω της το μάσχα και του γαισεμιού την ευωδιά, η όμορφη Φατμέ κατεβαίνει βιαστικά απ' τα στενά δρομάκια της πόλεως των ρόδων. Κάποιο ρολόι χτυπάει εκείνη την στιγμή όχτω φορές.

«Όχτώ ή ώρα!... Άρχισα άποψε, λέει μέσα τη; η Φατμέ.

Ο γέρος ιδιοκτήτης του καφέ σάντάν, όπου η Φατμέ εργάζεται ως πρώτη χορεύτρια, είναι ταιγούντης έακουσμένος και δέν χωραταύει καθόλου όταν εκείνες δέν πηγαίνουν στην ώρα τους. Έδω και λίγες μέρες μάλιστα, έδωπασσε το πρόστιμο για όσους φθάνουν άργά.

«Είκοσι γρόσια για κάθε άργοπορία δέκα λεπτών! είξε πεί με τη φωνή του που νόμιζε ότι έβγαινε μέσ' από σπηλιά.

Και, με το φόβο αυτό ή όμορφη Φατμέ, χωρίς να σκοταθί καθόλου και να κρύψη με τον φρεστέ το καλλιτεχνικά φκισαυδμένο κα λεπτό της πρόσωπο, άνασηκώνει με το ένα χέρι το ρόζ μεταξωτό σαλβέρι της κι άρχίζει να τρέχει. Η άπάνω πύλις νοιμότανε πεί μέσα στη σκοτεινιά της νύκτας. Οι μόνοι που συνανταί στο έρμό της είναι δυο τρείς ξενύχτες που γυρίζαν από τα χασισοποιεία και που την κύτταζαν να περνά με τα νυσταγμένα από το χαίς μάτια τους.

Τρέχοντας ή Φατμέ έπρωχνε μια άραπιά ή όποια γυρίζε άπ' την αγορά μ' ένα σανίδι στο κεφάλι, άφου έσπούλησε τα φρέσκα βραδυνά κουλούρια της.

Οι παλήτρες των γαισεμιών, κρατώντας κάτω άπ' τη μασάλη τ' άδειαν καλάθι του, που μοσχομυρίζαν άκόμη, γυρίζουν στα σπία τους βιαστικές κι άμλητες...

Η όμορφη Φατμέ προχωρεί τώρα στην κάτω πόλι. Σε λίγο, έχει κάτω, μακριά, άρχινά να ξεχωρίζει τα φώτα του Μπλινταγ που άνάδουν ένα ένα και πυγολαυπίδες στη σκοτεινή πεδιάδα. Μα εκεί που τρέχει βιαστική, άκούει από τη γωνία του δρομάκου μια φωνή... μια φωνή που ή τχος της άνεβαίνει άνάμεσα ήπ' τα λευκά σπίαχία... Θά είναι κιείς τραγουδιστής, χωρίς άλλο. Η φωνή είναι τόσο γλυκειά μέσ' στο σκοτάδι που ή Φατμέ χωρίς να το καταλάβη, βραδύνει λίγο το βήμα της...

Μιά γοητεία την κυριεύει σιγά σιγά. Μα όχι! όχι! ποτέ της δέν είξε άκούσει άνθρωπίν φωνή τόσο γλυκειά! Ο άγνωστος τραγουδιστής άκούσε τη δόξα των ήρώων που πέσανε στα πεδία των μαχών, τραγουδούσε την άνδρεία τους και την περιφρόνηση τους πρς τον θάνατο και έπεκαλείτο για τις ψυχές τους την εσπλανχία του Άλλάχ. Κι έτσι σε λίγο, προχωρώντας ή Φατμέ, έφθασε μπρος σε μια μεγάλη πόρτα, όπου ένας μαύρος νέος, τραγουδούσε, κάτω από ένα μεγάλο κατάνευσο παλάτι. Η Φατμέ γνωρίζει καλά τους πλούσιους άρχοντας που καίντουσαν σ' αυτό το σπία.

«Ήταν δυο γέροι φιλόγυροι που είχαν κάνει μεγάλη περιουσία, πουλώντας χαλασμένα τρόφιμα και ύποπτα μω

ρωδικά στις όχθες του ποταμού και που ζούσαν τώρα μόνάχοι, έχει μέσα, χωρίς παιδιά και συγγενείς. Την ώρα που περνούσε ή Φατμέ, ένα, δούλος του μεγάρου, χωρίς να φαίνεται, φώναζε μέσα από το σπία στον τραγουδιστή:

«Βρωμοζήτιάνε! κατάλαβες πως μές σκότισες; Θά ξυπνήσης τ' άφεντικά μου που κοιμούνται!

Τότε εκείνος, σάπασε. Η Φατμέ πλησίασε και τον είδε. Ήταν ένας άραιος νέος με λεπτή κι ευγενική φυσιογνωμία. Μιά μακριά τρώπια γκάντουρα σκέπαζε το άδύνατο κορμί του.

Κάτω από το φεσάκι του, στυλπνά κατάνευσα μαλλιά έπεσαν ως τους ώμους του, πλαισιώνοντας το άχρο του πρόσωπο με τα κλειμένα του μάτια.

Ο νέος έβγαλε ένα στεναγμό, σηκώσε το κεφάλι του πρς τον κατάνευστο ουράνο και με γλυκειά έγκρα, τέρρησι άκουμπώντας στο ραβδί του, γύρισε να φύγη μακριά από το άφι

δό της. Τόν έπιασε από το χέρι και τον δώθηκε για να περάση από την πόρτα της φτωχικής της κατοικίας. Περάσανε από ένα στενό διάδρομο με χαλασμένους τοίχους και με μεγάλο ταβάνι. Άκούγοντας τα βήματά του, νάποια γρηγορά έτρεξε.

«Καντρίε, είπε ή Φατμέ, δώσε σ' αυτόν τον φτωχό άνθρωπο.

Σε λίγο, ή Φατμέ καθισμένη άπέναντι στο νέο, τον κύτταζε:

«Είσαι όμορφος, που ψιθύρισε, έχεις και γλυκειά φωνή!

«Εκείνος δέν είπε τίποτα. Ένωιω με ένα εγός να του περνάει τις φλέ

—Και που έλασες το ως σου; Τόν ξαναρωτήσε ή Φατμέ με τρυφερότητα.

«Στον πόλεμο με τους Εθνομίλους, απάντησε αυτός σηκώνοντας με περηφάνεια το κεφάλι.

—Πώς; πού; ξαναρώτησε αυτή, με περιέργεια.

—Το μαπαρούτι των άπιστων μού

ήσσε άκόμη:

«Ω! άδελφέ μου, πώς σε άνόμασε ή Άλλάχ;

«Άλή Μπίν Κουίντέρ.

«Λοιπόν. Άλή, πάρε. Έβγαλε από τη ζώνη της ένα σακούλακι από μωδ μετάξι, γεμάτο χρυσά τρωιά. Τό έβρε και μέσα σ' αυτόν τον φτωχό άνθρωπο.

«Ο νέος τραγουδιστής, δέν ήξερε τι να πη. Κατασαστιαμένος, έλεγε λόγια ευγνώμονής και διάφορες ευχές.

«Εγώ τώρα, εξακολούθησε ή Φατμέ με κάποιο δισταγμό, πρέπει να φύγω. Πρέπει να πάω στη δουλειά... Άλλοιός μπορεί να χάσω τη θέσι μου...

Σ' αυτά τα λόγια ο τυφλός σηκώθηκε όρθιος κι ένα τίναγμα. Με δυνατή φωνή, ξαναβρίσκοντας όλη του την περηφάνεια:

«Ποιά είσαι σύ, φώναζε, που μού προσφέρει τη φιλοξενία με τόσην έλευθερία και που μάλας για εργασία τέτοια ώρα; Ποιά είσαι λοιπόν;

«Είμαι, απάντησε ή Μπαγιαντέρα, ή όμορφη Φατμέ.

Το πρόσωπο του τραγουδιστή έγινε κατακόκκινο από άγανάκτηση.

«Δείξε μου την πόρτα να φύγω γρήγορα! έφώναζε. «Όταν είχα τα μάτια μου, είχα άγαπήση το όμορφο πρόσωπό σου και έ'χα θυσίαση στον έρωτά σου δέν Παράδεισο. Μα τώρα που ή Άλλάχ μού πήρε τα μάτια δέν αισθάνομαι πεί τίποτε και έτσι έσωσα τη ψυχή μου. Νά! εξακολούθησε πετώντας στη χορεύτρια τα πέντε της χρυσά τρωιά, πάρε πίσω τα λεπτά σου. Έγώ δέν μπορώ να δεχθώ την έλεημοσύνη μιάς γυναίκας σαν και σένα!...

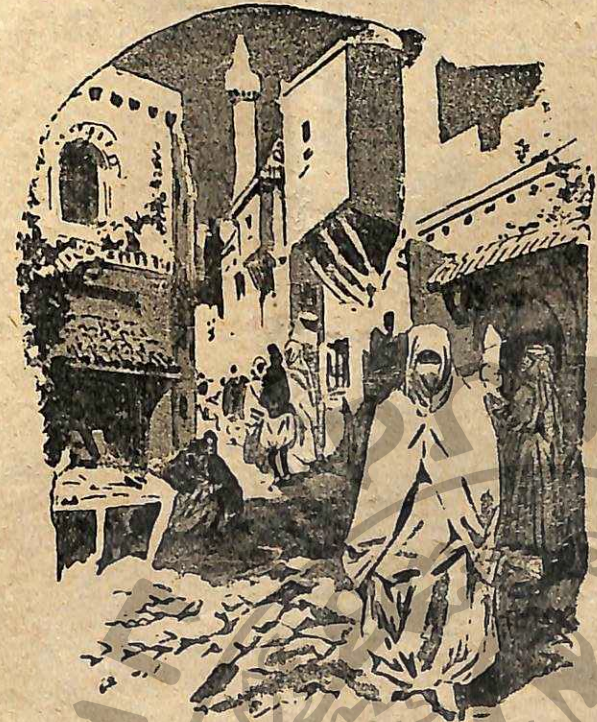
Και ό περήφανος τυφλός πήρε από κάτω το ραβδί του και ξεκίνησε να φύγη. Η γοηά Καντρίε έτρεξε κοντά του. Τόν δώθηκε ως την πόρτα κι έφυγε μόνάχος κι έσπρος μέσ' άπ' τους σκοτεινούς δρόμους.

Βρονή φορές χτύπησε εκείνη τη στιγμή ένα ρολόι της πάνω πόλεως. Σάν έμεινε μόνάχο ή Φατμέ φόρεσε βιαστικά το μεταξωτό της χάι. Μα πριν να βγ ή από την κάμαρά της στο κατώφλι, της έσφυε ένας στεναγμός και σκούπησε ένα δάκρυ:

«Νά ένας γυιός μουπουλάμου που θά μπορούσα να τον άγαπήσω με άνηγ καρδιά, είπε από μέσα της. Μα έμάς δέν θά μάς πιστέψη, ούτε και ή μās νοίωση ποτέ κανείς. Έμείς είμαστε οι καταραμένες του Άλλάχ!

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΦΟΒΟΙ

«Ένας Γάλλος άξιωματικός του υπαρκού, περίφημος, για την άπάνταστη γενναίότητά του στον πόλεμο, μόλις τύχαινε να δ ή να δόουν έμπρός του ένα κομμάτι φελού, έκανε τις αισθήσεις του και λιποθυμούσε!

Κατέβαινε βιαστικά τα στενά δρομάκια της πόλεως των ρόδων

λάξανο εκείνο σπία. Η Φατμέ θέλοντας τον ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Αυτός ο δυστυχισμένος τυφλός, που μέσ' άπ' τη μαγευτική σωνή του είξε μαντέψη τη φλογερή του την καρδιά και που υπέφερε με τόση ύπομονη το πεπρωμένο, την είξε συγκινήσει τόσο πολύ, ώστε έξαφνα της ήρθαν στα μάτια δάκρυα έωστος και οίκτου. «Ετσι, χωρίς να ήδαι να το καταλάβη, ένα είχε πείχως ή λίγο, γύρισε πίσω και φώναζε κοντά στον νέο, άκούμπησε γότος της στον ώμο του:

«Έλα, του είπε, άκολούθησε με.

Ο άμοιρος, βαρρής πός τα έλασε, πώ: μαγευμένος από τη γυναικεία άπ' τον βοήθησε να καθήση στο έλ και οι δυο μαζί, ή ένας πλάι στον άλλον, άρχισαν μέσα στη σκοτεινή νύχτα ν' άνεβαίνουν το ήσυχό και σιωπηλό δρόμο. Έτσι, έφθασαν σε λίγο μπρος στο σπία της χορεύτριας.

«Έμπα, είπε ή Φατμέ, στο συνο

«Όταν χάρασε, εκείνη τον ρώ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Επειδή αυτήν την εποχή γίνονται οι περισσότεροι γάμοι, δεν θα ήταν άσκοπο, νομίζω, να μιλήσουμε σήμερα λίγο, και για τα νυφικά φορέματα.

Τό τοῦτο, ὅπως σὰς εἶπαμε καὶ ἄλλοτε, εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος, γι' αὐτὸ καὶ πολλὰς νυφικές τουαλέτες γίνονται ἀπ' αὐτό.

Τὰ νυφικά φορέματα ἀπὸ τοῦτο, ἔχουν φοβερὰς ἀποτελούμενες ὅλες ἀπὸ βελόν, καὶ οἱ ὁποῖες εἶναι κάτω ἴσως καὶ οὐκ ἄνισες, ὅπως συνειθίζονται τελευταῖα οἱ φοβερὲς τῶν ἄλλων φορεμάτων. Ἐπιπλέον οἱ νυφικές φοβερὲς γίνονται μακροῦς, ἀλλὰ χωρὶς οὐρά. Τὸ κορσέο γίνονται ἀπὸ σατέν καὶ κομψοῦνται ἐμπρὸς μὲ μιά σειρὰ κομψῶν, ὅπως τὰ φορέματα τοῦ 1860 καὶ ἔχει γιὰ τὸν στρουγγυλὸ. Τὰ μανίκια εἶναι μακρὰ καὶ στενά.

Επειδὴ τὸ φόρεμα αὐτὸ γίνεται χωρὶς οὐρά, ὁ πέπλος εἶναι πολὺ πλατύς καὶ μακρὺς, καὶ τὸν συγκρατεῖ στὸ κεφάλι μιά γιολάντα ἀπὸ ἄνθη λευκά. Τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρὰ ἄσπρα τριανταφυλλάκια, ἢ μικρὰ κρίνα. Μὰ καὶ τὰ ἄνθη τῆς λευκοῦς συνειθίζονται πάντοτε. Ὁ πέπλος ποὺ συνοδεύει τὸ τοῦτο νυφικὸ φόρεμα εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦτο, ἢ δὲ γιολάντα τῶν λουλουδιῶν, δὲν περιβάλλει μόνον ἐμπρὸς τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ὅλο τὸ κεφάλι, καὶ φθάνει πίσω χαμηλὰ στὸ στήθος.

Τὸ μπουκέτο ποὺ κρατοῦν στὸ χέρι τους οἱ νύφες εἶναι στρουγγυλὸ, μὲ ἄνθη λευκά καὶ πυκνά, περιβάλλεται δὲ ἀπὸ ἓνα μπουγιοννὲ ἀπὸ ἄσπρο τοῦτο, καὶ δένεται μὲ μακροῦς ἄσπρος κορδέλλες, ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶναι καρφουμένα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μικροσκοπικὰ μπουκετάκια.

Τὸ τοῦτο νυφικὸ φόρεμα πηγαίνει μόνο σὲ πολὺ νεαρές καὶ μὲ λεπτὴ σιλουέττα νύφας. Ὅταν ἡ νύφη εἶναι μεγαλύτερη καὶ ἐπιθλητικὴ—ἔτσι καὶ ἂν εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη—τότε, πρέπει νὰ φορέσῃ ἓνα φόρεμα ἀπὸ σατέν, ἢ ἀπὸ μουσλίν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται πολυτελέστατα καὶ μεγαλοπρεπῆ φορέματα μὲ μακροῦς οὐράς, καὶ γιαντιοειδῆ μὲ δαντέλλα, ἢ μὲ ἄσπρην κεντήματα. Τὰ φορέματα ἀπὸ σατέν γίνονται ντραπέ, καὶ μὲ οὐρά μακροῦς, τετράγωνη, ἢ κυρτή.

Ἡ νεαρή δεσποινίς ποὺ παρευρίσκονται ὡς παρόντες στὸς γάμους, φοροῦν συνήθως ἀπὸ μουσλίν ἢ ἀπὸ τοῦτο μπλέ ζωρὸ ἢ ῥοζ.

Τὰ φορέματα αὐτὰ γίνονται σὲ φόρμα στὴν, μακροῦς, μὲ βελόν πολλὰ σουατὰ. Μία ζώνη ἀπὸ φινὴ ντραπέ, περιβάλλει τὴν τάνη καὶ καταλήγει σ' ἓνα αἰχμα, στὸ πλάι. Τὰ μανίκια εἶναι κοντὰ, φουσκωτὰ καὶ τὰ γάντια ποὺ συνοδεύουν τὰ φορέματα αὐτὰ, εἶναι ἐπίσης κοντὰ, ἀπὸ δέουσα λευκὰ. Τὰ μπουκετάκια ποὺ κρατοῦν οἱ παρόντες εἶναι ὅμοια μὲ τὸ μπουκέτο τῆς νύφης, ἀλλὰ πὺ μικρὰ καὶ περιβάλλονται μ' ἓνα υποκρινόμεν ἀπὸ τοῦτο ὁμοιόμοιον μὲ τὸ φόρεμα τῶν καὶ δένονται ἐπίσης μὲ κορδέλλες μακροῦς. Γιά καπέλλο φοροῦν μεγάλες καπέλιν ἀπὸ φετό τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ φόρεμα γιαντιοειδῆ μὲ

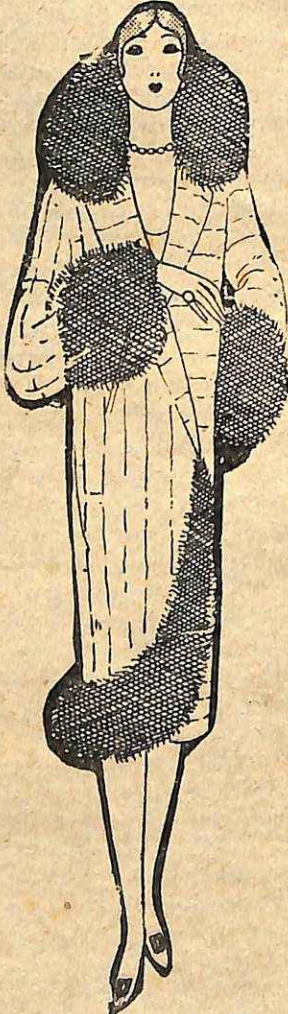
ΔΥΟ ΚΟΜΨΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Δύο ὁμοῖα καπέλλα ἀπὸ τὰ τελευταῖα Παρισινὰ μοντέλα. Τὸ πρῶτο εἶναι μπουννὲ ἀπὸ μαῦρο φετό καὶ βελούδο, γαρνίρεται στὸ πλάι δεξιὰ μὲ μεγάλο φιάγκο ἀπὸ βελούδο, ποὺ φθάνει ἀκριτὰ χαμηλὰ. Τὸ δεύτερο καπέλλο εἶναι μὲ κρὸ κλὸς, ἀπὸ φετό, ποὺ ἀφήνει τὸ μέτωπο ἀνοικτό. Γαρνίρεται δεξιὰ μὲ καρφίτσα ἀπὸ στράς.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ἐπ' αὐτὰ ἀπὸ βελούδο σκούρο, γαρνιρισμένο πλούσια μὲ γούνα ἀλεπούς νίτρινη ἀνοικτὴ.

Μικρὰ μπουκέτα ἀπὸ τριαντάφυλλα. Γιά τις κυρίες ποὺ πηγαίνουν σὲ γάμους, τὰ καταλληλότερα φορέματα εἶναι τὰ ἀπὸ μουσλίν, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ μπροκάς, ἀπὸ ἄσπρην δαντέλλα, ἢ ἀπὸ βελούδο ἐμπρὸς ἢ ζωρὸ.

Ἡ μητέρα τῆς νύφης φορεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φόρεμα μπλέ ἢ γριζό, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀκόμη νέα. Τὸ σατέν καὶ τὸ μουσλίν ποὺ εἶναι τώρα τόσο τῆς μόδας εἶναι τὸ πὺ καταλληλὸν βρασιον καὶ γι' αὐτὰ τὰ φορέματα. Ἐὰν ἡ μητέρα δὲν εἶναι πολὺ νέα, τότε

Πολυτελὲς βραδυνὸ ἑπ' αὐτὰ ἀπὸ ἐξέλινα γαρνιρισμένο μὲ γούνα ἀλεπούς.

Ὅταν φορέσῃ ἓνα φόρεμα γκρενὰ σκούρο, ἢ βιολεῖ, ἢ μπλέ σκούρο.

Τὸ καπέλλο ποὺ συνοδεύει τίς τουαλέτες αὐτές, γίνεται ἀπὸ φετό, ἀπὸ βελούδο ἢ πάνν, εἶναι δὲ μικρὸ καὶ ντραπέ στὸ κεφάλι, καὶ ὁμοιόχρωμο μὲ τὸ φόρεμα.

Τὸ καπέλλο ὅμως τῶν συνειθισμένων μὲ αἰγρὰ καπέλλα. Γαρνίρεται μὲ αἰγρὰ κρότες, ἢ μὲ ἄλλα φτερά, ἀλλ' αὐτὰ δὲν τοποθετοῦνται πλέον ἐξῆτα καὶ ὕψηλα ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ στὸ πλάι,

ὅπως ὥστε νὰ πέφτουν ὡς τὸν τράχηλο. Κάποτε ἓνα ὠραῖο κόσμημα αντικαθιστᾷ τὴν αἰγρὴτα, ἔτσι ποὺ τὸ καπέλλο νὰ ὑπενθυμίζῃ τὰ ἀνατολίτικα τυρμπάν, τὰ στολισμένα μὲ πολυτίμες πέτρες.

Τὰ κοσμήματα αὐτὰ μποροῦν νὰ εἶναι πανταπῶς ἢ καρφίτσες προσωρισμένες γιὰ τὰ κορσάκια.

—Τὰ ἴδια ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴν τουαλέττα τῆς μητέρας τοῦ γαμπροῦ.

Ἡ νύφη φορεῖ γοβάκια ἀπὸ ἄσπρο σατέν, ἢ ἀπὸ σατέν χρώματος ἐκείνῃ ποὺ ἀνοικτοῦ.

Τὰ γοβάκια αὐτὰ γαρνίρονται μὲ μίαν ἀγκράφα ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀπλᾶ. Μὲ βαρετὰ νυφικά φορέματα ἀπὸ μουσλίν ἢ σατέν φοροῦνται καὶ γοβάκια ἀπὸ λαμὲ, ἢ σιμένιο, ἰδίως ὅταν τὸ φόρεμα γαρνίρεται μὲ ἄσπρην δαντέλλα. Μὲ φορέματα ὅμως τοῦτο πηγαίνον γοβάκια ἀπὸ σατέν ἢ ἀπὸ κρέπ - ντε - σίν, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσο τῆς μόδας ἐφέτος.

Οἱ κάλτσες εἶναι χρώματος ἐκείνῃ ποὺ ἀνοικτοῦ ἢ ποὺ ντὲ ῥὸζ ποὺ ἀνοικτὸ ἐπίσης. Τελευταῖα ὅμως φοροῦν πάλι καὶ ἄσπρες κάλτσες, ἰδίως ὅταν τὰ γοβάκια, εἶναι χρωματισμένα.

Πέπλος ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ κεντημένο τοῦτο συνοδεύει τὰ πολυτελῆ νυφικά φορέματα.

Ἡ νύφη δὲν φορεῖ κανένα ἀπολύτως κόσμημα, ἐκτὸς ἀπὸ μαργαριτάρια στὸν λαιμὸ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀληθινὰ.

Τὴν ἄνοιξη θὰ φορεθοῦν ὠραῖα κοστούμια ἀπὸ κασά, γαρνιρισμένα μὲ στενὲς γραμμὲς ἀπὸ λαμὲ, καὶ μὲ γοαβάτες ἀπὸ κρέπ, κεντημένες μὲ μονόχρωμα στὴν ἄκρη.

Τὰ ἑπ' αὐτὰ ποὺ θὰ φορεθοῦν κατὰ τὴν νύκτι - σαιζόν, δὲν διαφέρουν πολὺ, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἀπὸ τὰ ἑπ' αὐτὰ ποὺ φοροῦνται τώρα. Ὅσον οἱ γιαντιοὶ θὰ εἶναι μικρότεροι, καὶ ἂν θὰ γιαντιοῦνται μὲ γούνα, ἢ γούνα πύχτη θὰ εἶναι ἴσια, μὲ τρίχωμα πολὺ κοντὸ.

Πολλὰ ἀνοικτὰ ἑπ' αὐτὰ εἶναι μὲ ζώνη, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βασιον τοῦ ἑπ' αὐτὰ.

Μὲ βελούδινο ἑπ' αὐτὰ ἢ ἀπὸ ντρά, πηγαίνει καλὸτερον ζώνη ἀπὸ δέουσα μαῦρο, λουστρίν, ἢ ραμπό.

Ἡ ζώνη αὐτὴ εἶναι ἀκριτὰ σοιγτὴ, ἐπάνω σ' ἓνα κορδὸ ἑπ' αὐτὰ, ἔτσι ποὺ νὰ σχηματίζῃ αὐτὸ, γουρὸς πιάτες, ἄλλες φορεῖ πάλι ἡ ζώνη εἶναι μὲ ἀπλὴ γιαντιοειδῆ ἐπάνω σ' ἓνα ἐντελῶ. ἴσιο ἑπ' αὐτὰ.

Ὅταν φορεθοῦν ἄκουρ τὴν ἄνοιξη, ἑπ' αὐτὰ πλατεῖ, καλὸς καὶ ἑπ' αὐτὰ ὁλοῖα, τὰ ὁποῖα θὰ γαρνιροῦνται ποὺ πάντων μὲ γιαντιὸν καὶ μὲ διάφορες βελονιές, καθὼς καὶ μὲ πιάτες, ἰδίως ὅταν τὸ ἑπ' αὐτὰ εἶναι ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ βρασιον μετὰ ζατό.

Καὶ οἱ ντεκούπ ὅμως, καθὼς καὶ οἱ τσάπες θὰ εἶναι ἀπὸ τις κυριώτερες γαρνιτούρες τῶν ἑπ' αὐτὰ τῆς νύκτι - σαιζόν.

Τὰ ἀπογευματινὰ ἑπ' αὐτὰ λούσου δὲν ἔχουν τσάπες. Αὐτὰ γαρνιροῦνται καὶ μὲ φροντίζεις ὁλόγυρα, ἢ μόνον στὸν γιαντιὸν καὶ στὰ μανίκια.

Ἡ Μονταίν

Προμηθευταὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ Ε'.

BOVRIL

(ΜΠΟΒΡΙΛ)

Εἶναι καθόλου βωδινὸν πρωτίστης ποιότητος, βωδινὸν ὑπὸ ἐντελῶς προπαρασκευασμένην εὐπεπτον μορφήν.

Ἰδού διὰ τί τὸ ΜΠΟΒΡΙΛ εἶναι τόσο τῶν πωλῶν ποτόν, τόσο δυνάμωτική τροφή, ἰδού διὰ τί οἱ Μάγειροι τοῦ εὐρίσκουσι τόσον χρήσιμον, ἰδού διὰ τί οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ Νοσοκόμοι τὸ συνιστοῦν καὶ διὰ τί ἡ φρόνιμος οἰκοδέσποινα οὐδὲν ἕτερον θέλει νὰ ἔχῃ ἀντ' αὐτοῦ.

Τὸ Μπόβριλ εἶναι καθόλου βωδινόν.

ΜΕ ΠΡΟΖΥΜΙ

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕ'Ι'ΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

κατασκευάζετε στὸ σπίτι σας γλυκίσματα, τούρτες, βασιλόπητες, τσουρέκια κλπ. ἀνώτερα ἀπ' ὅλα τὰ ἔτοιμα ποὺ θ' ἀγοράσετε ἀπ' τὰ διάφορα καταστήματα καὶ δὰ σὰς στοιχίσουν πολὺ φθηνότερα.

ΤΟ ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕ'Ι'ΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

καθιστᾷ κάθε ζυμαρικό, ἐλαφρότερον, εὐκολοχώνευτο καὶ ὑγιεινόν. Οὐδέποτε ἀφίνει πικρὴ τὴ γεῦσι.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΓΕΡΙΚΗΣ ΡΟΓΙΑΛ

Ἀπόκριμα :

Παρακαλεῖσθε νὰ σημειώσητε μὲ σταυρὸν ἐντὸς τοῦ μικροῦ τετραγώνου εἰς ποῖαν γλώσσαν θέλετε τὸ βιβλίον καὶ νὰ δώσετε τὸ κουπόνι στὸν παντοπώλῃ ποὺ φωνίζετε μαζὺ μὲ μιά ἐξωτερικὴ ἐτικέττα ἐνδὸς κουτιοῦ τῆς

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕ'Ι'ΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

Ἑλληνιστὶ

Ἀγγλιστὶ

Γαλλιστὶ

(μὲλις ἐκτυπωθῇ)

Γερμανιστὶ

Ἰταλιστὶ

(Ὄνομα Ἐδωδιμοπώλου)
(Ὄδὸς καὶ ἀριθμὸς)
(Πόλις)

(Ὄνομα) πελάτου
(Διεύθυνσις)
(Πόλις)

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ - ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΔΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ - ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΧΡΥΣΟΧΟΤΑΣ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΧΟΤΑΣ

Κ. Δ. ΘΕΒΑΣΙΟΣ
ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Λέκκα καὶ Κολοκοτρώνη - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ : Μὰ εἶδες πόσο ἀγαπημένα ζοῦν ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ Νίτσα ;
Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναι μὰ ξεύρεις τὸ γιατί ; Γιατὶ ἡ Νίτσα εἶναι πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾷ κάθε λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλλὰ βάφει μόνη τῆς τὰ παλαιὰ τῆς μὲ τὰς θαυμαστικὰς Γερμανικὰς Βαφὰς ὑφασμάτων «Artis» καὶ τὰ μὰναι καινούργια.
Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ ! γι' αὐτὸ μὰς παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀπ' τότε τρέξω, πάρε μὲ μ' ἑμένα 2 πακετάκια βαφῆς «Artis» μπουὰ ντὲ ρόζ, ἔχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπορικά καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτονίας μας.

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

ἐγγυητικαὶ ἐπιστολαὶ Τραπεζῶν δι' ἀνάληψιν ἐργασιῶν μὲ ὅρους εὐνοϊκοῦς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ
Δραγατσάνειον 68

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 111.000.000
Κεντρικὸν Πρατήριον 88. Ἀθηνῶν 53

Οἶνοι χῶμα : (λευκοί, ἐρυθροί, γλυκοί, κρεῖς, μισχάτοι.)

Οἶνοι εἰς φιάλας : (Ἐπιτραπέζιοι, ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.)

Βέρμους ἐκ παλαιῦ Μοσχάτου οἶνου

Μαυροδάφνη ἀκαράμυλλος

Παλαιὸν ἀπόσταγμα οἶνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΑ ΤῶΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΜΙΚΩΝ

Ποιοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἑκάστον.

ΤΟ ΠΗΛΑΙΟΧΟΥΜΕΝΟ "ΖΕΠΠΕΛΙΝ", ΘΑ Δ'ΕΛΘΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΑΝΟΙΞΙΝ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

Phot. Underwood & Underwood

FRIEDRICHSHAFEN—ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 16 1928

ΕΤΑΙΡΙΑΝ "ΝΕΣΤΛΕ",—ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

Κύριοι

"Έγχευεν τήν τιμήν να εἴς τῷ γερμανισμῶν ὅτι τὰ προϊόντα τῆς Ἑταιρίας ὁρῶν ἀπεδείχθησαν ἐξαιρετικῶς χρήσιμα κατὰ τὴν τελευταίαν πτήσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΕΠΠΕΛΙΝ (Ὑπογρ. ΛΕΜΑΝ)

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ, ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΚΑΙ ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΝΕΣΤΛΕ